XXI. évfolyam 38. szám · Ára: 1 forint · 1965. szeptember 23.

HA EZ ÍGY MEGY TOVÁBB...

— Kolléga úr, hol szerezte a diplomáját?
— Sehol! A Ki mit tud-ban tűntem fel...

Búcsú Bernáth Edétől

Szeptember 8-án, halálának napján előző számunk már sajtó alatt volt; mire e sorok az olvasóhoz jutnak, már el is temettük Bernáth Edét, elvtársunkat, barátunkat, kollégánkat, lapunk húsz esztendőn át hűséges fegyvertársát.

Megrendülten veszünk búcsút tőle ezeken a hasábokon, melyek hatvan évet magába foglaló életének egyharmadában megszámlálhatatlanul sokszor szolgáltak bizonyságául szenvedélyes igazságszeretetének és soha nem lankadó küzdő kedvének. „Le a bürokráciával!" rovatunk vezetője volt. Az életmű, amit hátrahagyott, sajátságos. Bernáth Ede nevét a meghallgatásra és megértésre talált panaszok, az orvoslást nyert sérelmek, a nyilvánosság elé tárt visszásságok és szabálytalanságok szenvedő alanyai őrzik. Nevével az olvasó ritkán találkozott, hivatása nem az irodalom művelése, hanem a közérdek szolgálata volt, ez diktálta minden leírt sorát, ez töltötte ki életének egészét. A közérdeket szolgálta írásban csakúgy, mint azokban az ügyekben, melyeket személyes utánjárással, vagy éppen telefonon próbált rendbehozni — az esetek nagy részében sikerrel.

Jó és mindig segíteni kész barátot, meg nem alkuvó harcost, fáradhatatlan munkatársat, nagyon szeretetreméltó embert vesztettünk el vele.

Nyugalom

Nemrég Almavivában jártam, Figuria festői fekvésű fővárosában. A Mariano tér híres árkádjai alatt bandukoltam gondolataimban elmerülve, amikor egy borízű hang megállított:

– Uram, a cipője fényesebb is lehetne!

Meglepetten néztem rá. Azonnal ráismertem. Juan Valdez, Figuria egykori diktátora volt, akit tavaly államcsínnyel távolítottak el. Még arra is emlékszem, hogy a haditengerészet és a tüzérség mellette volt, de a gyalogság és a légierő a sportszervezetekkel karöltve megdöntötte uralmát. No de ilyet!

A cipőtisztító, látva megrökönyödésemet, mosolyogva beszélt tovább, miközben egy pillanatra sem hagyta abba a munkát, ellentétben azokkal a fontoskodókkal, akiknek kezében megáll a kanál, a portörlő rongy, a sebészkés, amikor valami rettenetesen fontosat mesélnek.

– Úgy látom, uram – mondta –, ön nem egészen járatos hazám történelmében. Kis ország vagyunk, nálunk nem száműzik a bukott diktátorokat, túlságosan kevesen vagyunk ahhoz, hogy csökkentsük a lakosság lélekszámát. A kivégzés méltatlan a figur humanizmushoz, a bebörtönzés túlságosan megterhelné költségvetésünket, tömlöceink amúgy is anynyira túlzsúfoltak, hogy a legtöbb büntetést felfüggesztjük. Régi hagyomány tehát, hogy minden megbuktatott államfő cipőtisztító-engedélyt kap. Így továbbra is részt vehet a közéletben, a békés építőmunkában. Kérem a bal lábát! Köszönöm! Szóval, hogy folytassam, egy pillanatig se higgye, hogy elégedetlen vagyok. Sőt! Sokkal nyugodtabban élek most. Emlékszem, amikor egyszer

háborút kellett üzennem, olyan ideges gyomorpanaszaim támadtak, hogy orvosaim tanácsára egy hónap múlva békét kötöttem. Azt nem bántam, hogy dicsőítő énekeket írtak a tiszteletemre, de sajnos, ezeket az énekeket meg is kellett hallgatnom, pedig utálom a zenét. Valósággal megmerevedett a derekam, amikor modellt kellett állnom, sőt ülnöm egy lovasszoborhoz. Visszeres lett a lábam, annyit kellett ácsorognom katonai díszszemléken, s a hallásom még most sem jött teljesen rendbe, úgy megviselte a sok díszsortűz. Rengeteget koplaltam, mert kormányom óvott attól, hogy meghízzam, s ezáltal csökkentsem megjelenésem méltóságteljét. Most annyit eszem, amennyi jólesik, szemüveget hordok, s ha csiklandozza az orromat a nátha, jóízűket tüsszentek. Nem lennék még egyszer diktátor, még ha fizetnének érte, akkor sem. Egyszer egy összeesküvő csoport felkeresett, és megkérdezte, nem lennék-e hajlandó újra átvenni a hatalmat. Elzavartam őket, de előbb kitisztítottam a cipőjüket.

Most mondja, uram, kell az nekem, hogy a szemembe hízelegjenek, olyasmiket mondjanak nekem, hogy én vagyok a világon a legszebb, a legokosabb, a legfessebb, a legjobb, a legkecsesebb, a legruganyosabb, a legmuzikálisabb ember!

Ugyan, kérem!

Közben befejezte a munkáját, s miközben átnyújtottam neki munkadíját, elismeréssel jegyeztem meg, hogy nagyon szépen kitisztította a cipőmet.

– Látja, uram, ez az! – kiáltott fel hálásan. – Ez a dicséret jól esik. Mert tudom, hogy őszinte!

Feleki László

Fő a divat!

A meseíró

KÉT NEMZEDÉK

Stirpák Sándor, a Timsó és Robbanómotorgyár igazgatója, barátságosan bólintott:

— Foglaljon helyet. Parancsoljon cigarettát!

— Talán egy szivart, ha lehetne — dünnyögte rekedtes hangján özvegy Frejmovics Rezsőné, a jónevű óbudai jósnő. — Egyébként, miben állhatok rendelkezésére az igazgató úrnak? Arra kíváncsi talán, hogy meddig lesz hű a kedvese, mikor fog nagy vagyont örökölni, és az ellenségei mikor törik ki a nyakukat?

— A kedvesemben feltétlenül megbízom, nem vágyom nagy örökségre, ellenségeimnek pedig csak jót kívánok. Nem erről van szó. A Timsó- és Robbanómotorgyár munkáját rendkívül hátráltatják a nemzedéki ellentétek. A most végzett mérnökre féltékeny az idősebb mérnök. És fordítva. Az idősebb szakmunkás nem szívesen adja át szakmai tapasztalatait annak, aki csak most kapta meg a segédi oklevelet. A fiatal adminisztratív munkaerő és az idősebb korosztály sincs tökéletes összhangban. Naponta hallunk ilyen kijelentéseket: „Ez a tacskó még ki sem bújt a tojáshéjból, s máris ő akar magyarázni nekem!" Vagy: „Eljárt már felette az idő... Miért nem tűnik el a balfenéken?... A technikához mi, fiatalok, jobban értünk..."

— De mit akar tőlem, igazgató úr? — idegeskedett, órájára pillantva, özvegy Frejmovics Rezsőné.

— Jósolja meg, hová jutunk, ha a két nemzedék nem érti meg, hogy kölcsönös jóakarattal kell együtt dolgozniuk.

— Igazgató úr, én csak egyet mondhatok. Tizennyolc éve jósolok. Kávézaccal kezdtem, aztán áttértem a kártyára, hosszú, áldozatos, emberfeletti munkával jutottam el a kristálygömbig. És akkor megjelent a Klapcsák Elvira. Alig egy éve van a szakmában, a kávézaccot alig tudja megkülönböztetni a vetőkártyától. És ha látná, milyen fölényes. Pedig én már akkor is jósoltam, mikor ő még ki sem bújt a tojáshéjból.

— Már maga is kezdi? Menjen innen! — kiáltotta a Timsó- és Robbanómotorgyár nehéz sorsú vezetője, és elborult tekintettel tuszkolta ki ajtaján a jó nevű jósnőt.

Galambos Szilveszter

TÖBB EMBER JÁR KOCSIN

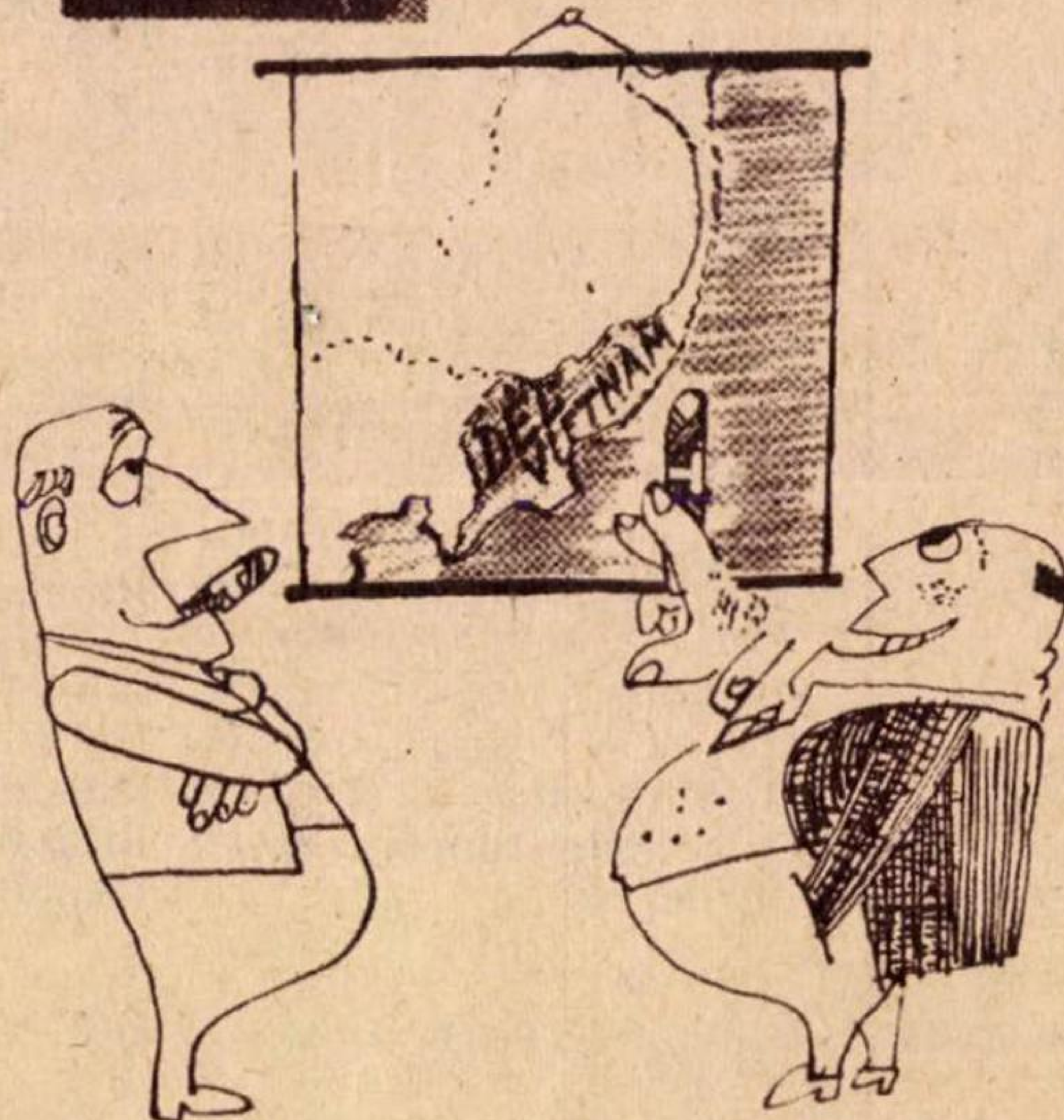

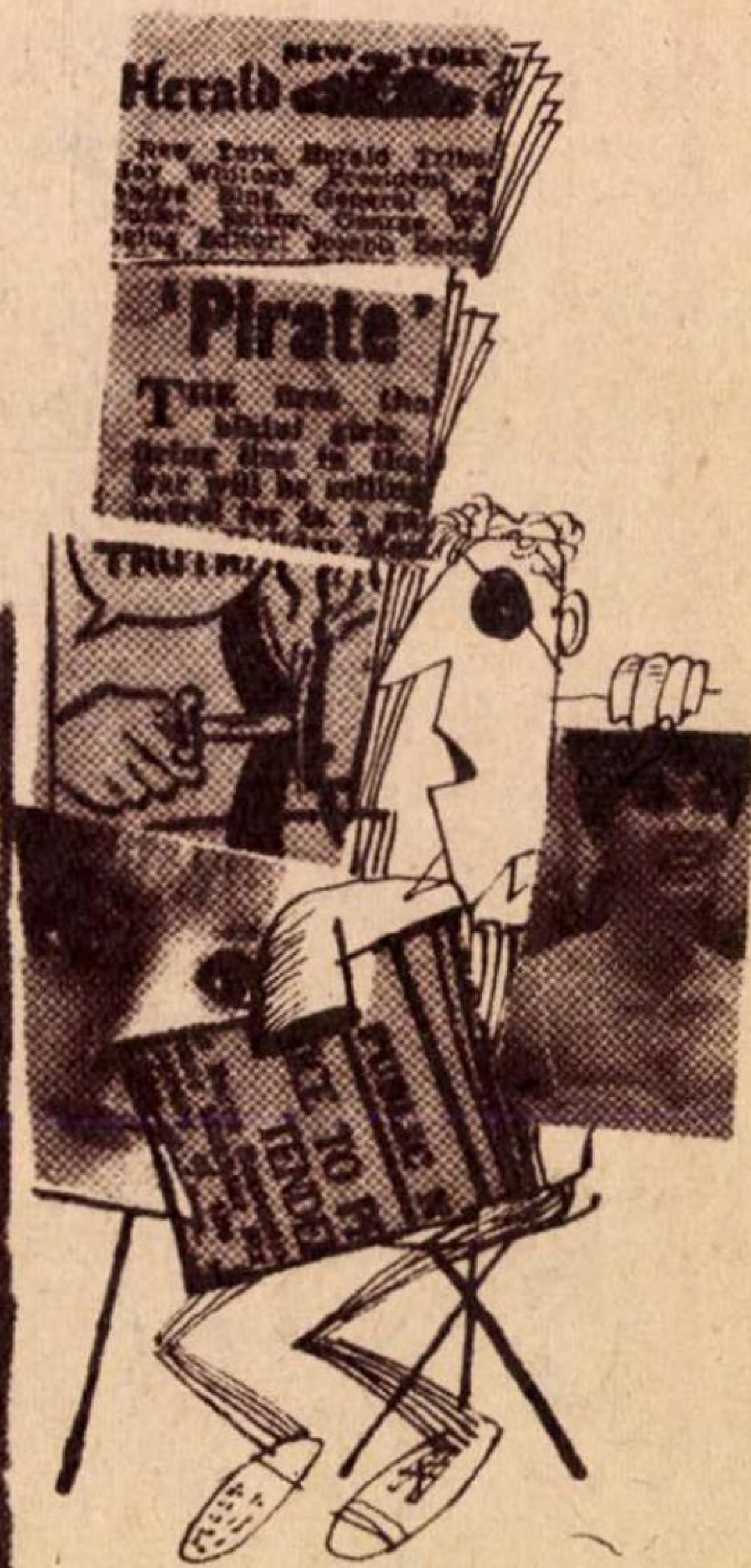
A FIATALSÁG ELHELYEZKEDÉSE NEM PROBLÉMA

A NAGY TÁRSADALOM MEGHIRDETÉSE UTÁN

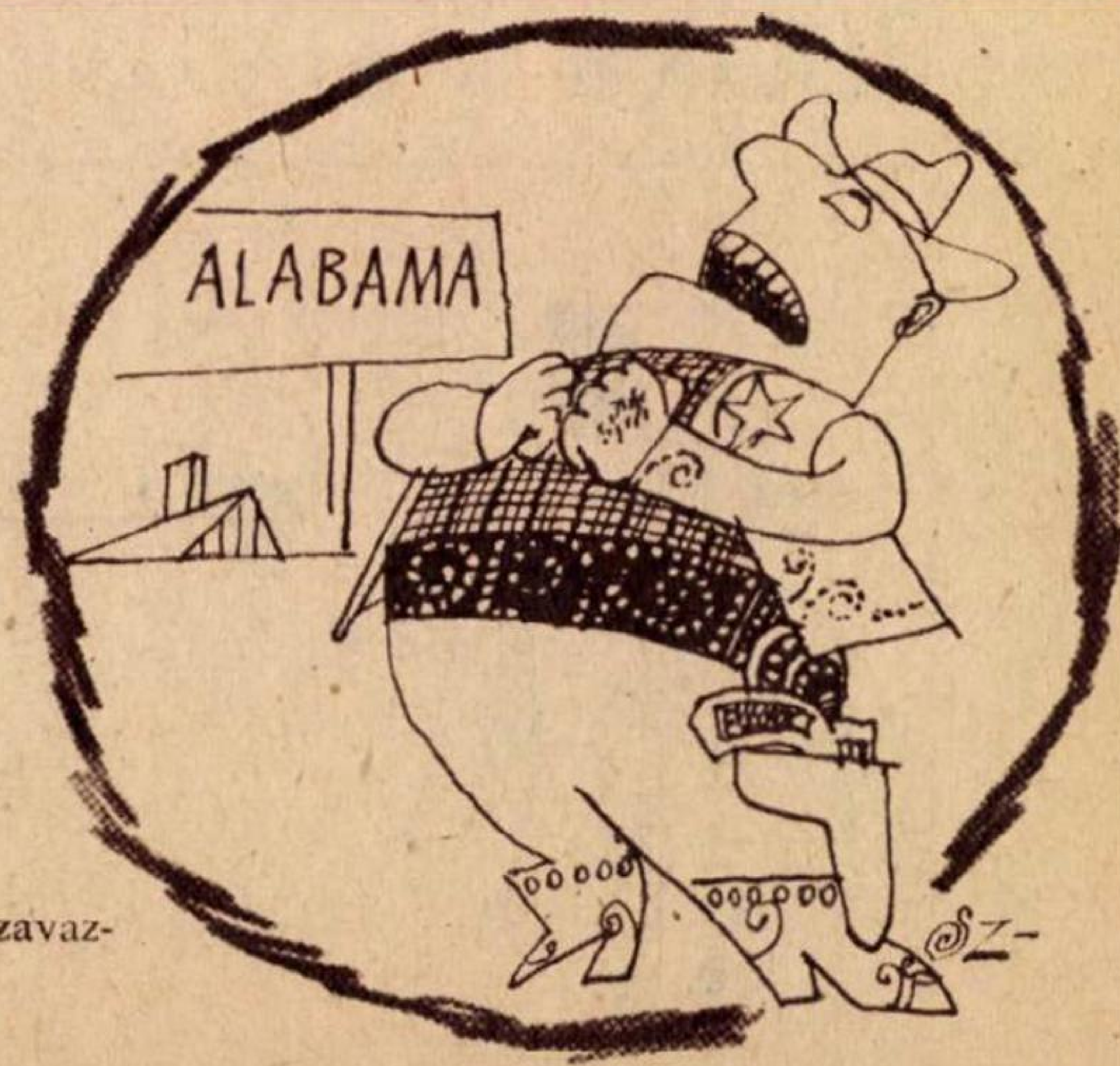

A vietnami háború új egzisztenciákat teremt.

MAGASABB FÖLDHOZAM

Hadianyaggyáros: Ez a földecske sok milliárd dolláros hasznot hoz nekem évente.

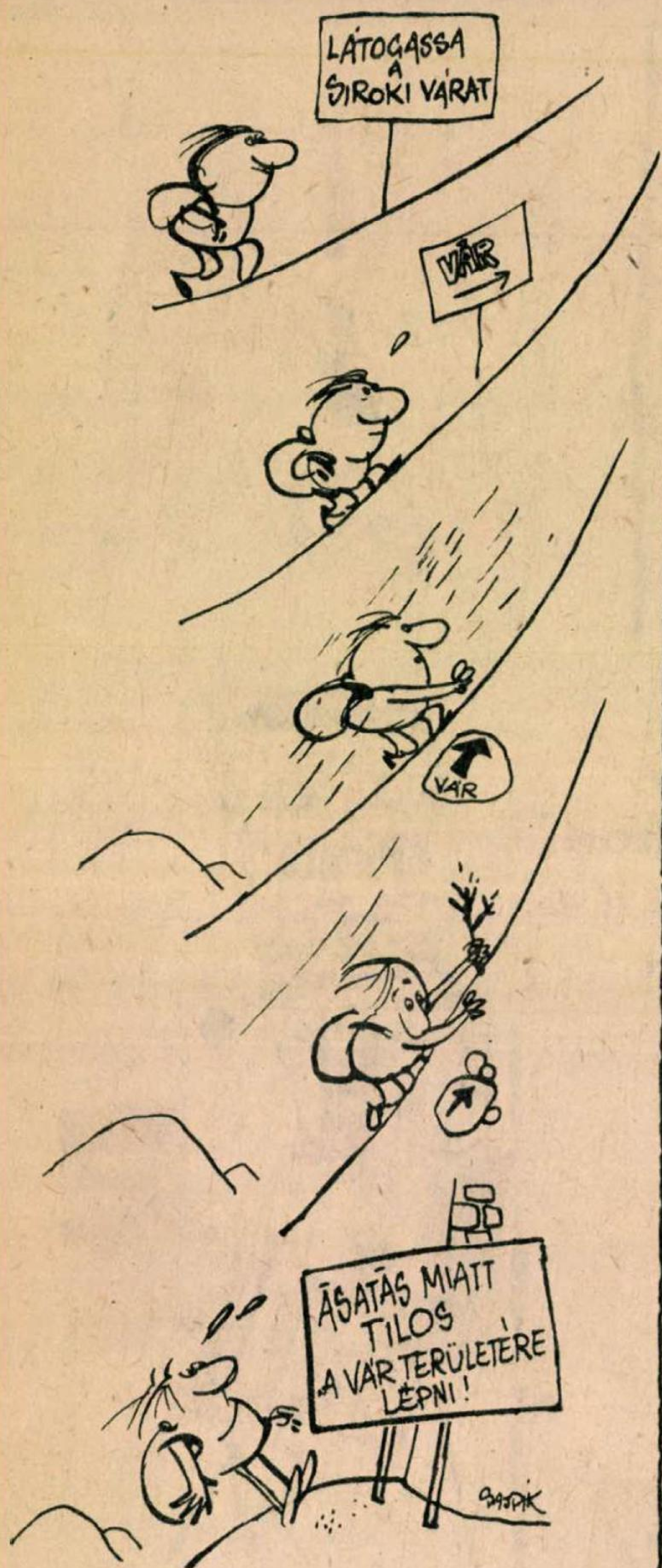
MEA CULPA

– És én még Goldwaterra szavaztam!

Szür-Szabó József rajzai

Ballada a siroki várról

Sajdik Ferenc rajza

A nagy kísérlet

— Hogy halad a munka? — kérdeztem Teplák Albertet, amikor a minap találkoztunk.

— Nagyszerű kísérleteket folytatok — felelte. — Közkinccsé akarom tenni a munkaidő teljes kihasználására kidolgozott új módszeremet.

— Kitűnő! Hallhatnám a részleteket?

— Készséggel. De ez még nem minden! Egyben megoldom a prémium kérdését is.

— Kíváncsivá tesz.

— Hogy kísérletem lényegét megértse, ismernie kell a kerti törpe népgazdasági jelentőségét.

— Égek a vágytól, hogy tökéletesítsem közgazdasági ismereteimet.

— Haladjunk szép sorjában. Először azt tisztázzuk, hogy mi a jó vezetés titka.

— Szerintem ez rengeteg tényezőtől függ.

— Éppen ezért le kell egyszerűsíteni a problémát.

— Mondja csak tovább.

— A jó vezető önállóan hagyja dolgozni az embereit.

— Ezzel csak egyet lehet érteni.

— Ha a dolgozó azt csinálja, amit szeret, akkor vidáman halad a munka.

— Ön logikusan érvel, Teplák kartárs. De mi köze mindennek a kerti törpéhez?

— Minden a kerti törpén áll vagy bukik! Nálam a dolgozó egy kis munkaasztalt kap a satupadja mellé.

— Ebben nem látok semmi rendkívülit.

— Mindjárt lát. A munkaasztalon a dolgozó kiegészítő munkát végez.

— Bizonyára szüksége van erre ahhoz, amin dolgozik.

— Szó sincs róla! Éppen ez az új, amit kezdeményeztem. A dolgozó a munkaasztalon kerti törpéket készít.

— Miért éppen kerti törpéket?

— Csinálhatna mást is, de a mi üzemünkben ez vált be a legjobban.

— Olyan árucikk helyett, amit gyártani kellene?

— Nem ért engem: nem helyette, hanem mellette. Amikor különben lazsálna.

— És így nem lazsál?

— Nincs rá ideje. Tegyük fel, egy nagyobb fémszerkezeten dolgozik. Elfárad. Már szívesen megpihenne. Ehelyett a munkaasztalhoz lép és kerti törpéket gyúr.

— Egyszerre többet is?

— Hatot, nyolcat formáz egyszerre. Ki milyen ügyes, s hogy szervezi meg. Amíg a törpék száradnak, addig a dolgozó visszamegy a munkáját folytatni.

— És ha megint elfárad?

— Akkor ismét a törpékhez siet. Feldobja rájuk a vöröset, majd a kéket, s végül, szakállukat festi fehérre. Aszerint, mennyire szárad a festék...

— És mennyire fáradékony a dolgozó...

— Szinte játszva elkészül hat-nyolc darab.

— S mi lesz a rengeteg kerti törpével?

— Az a dolgozóé. Eladja őket: kis törpe harminc forint, nagy törpe hatvan. Ez egyben a prémium is.

— A jó munkáért. Rendkívül újszerű, amit mond, Teplák kartárs.

— Ez az én nagy kísérletem. Az államnak nem kerül pénzébe a prémium, tökéletesen ki van használva a munkaidő minden perce, senki sem lopja a napot...

— És ahol nem lopják a napot, ott szilárd a munkafegyelem.

— Ez a lényeg, kérem! Örülök, hogy megérti végre a kerti törpe népgazdasági jelentőségét.

Földes György

Jucika és az ünnepélyes eredményhirdetés

Pusztai Pál rajza

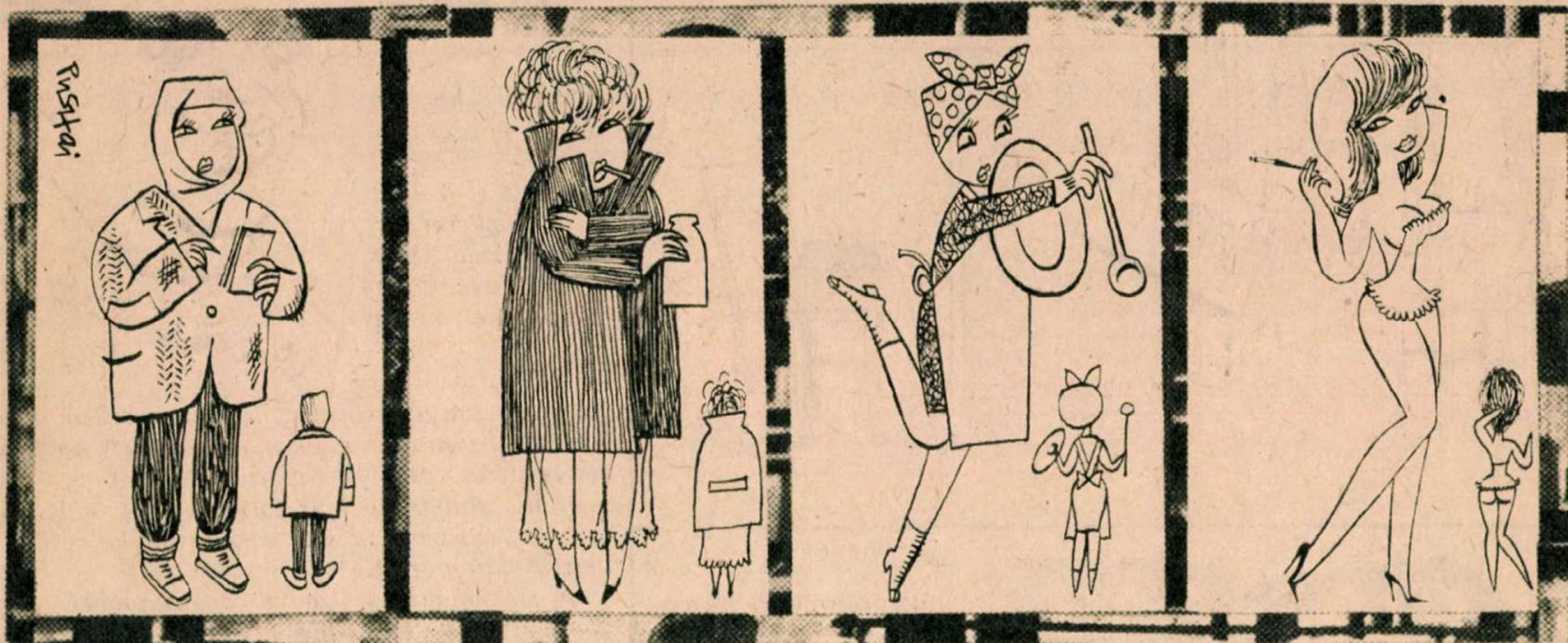

ŐSZI DIVATMELLÉKLETÜNK

ALKALMI RUHÁK

Pusztai Pál rajzai

Tüzelőszállításhoz — Tejcsarnokba — Befőzéshez — Főzéshez

KÉP a JÖVŐBŐL

Bevallom őszintén, engem módfelett izgatott, milyen lesz a holnap, és mi lesz holnapután, mondjuk holnapután kiskedden. Csak sajnálni tudom azt, aki nem kíváncsi a jövőre, aki sohasem álmodozik. Az ilyen emberek vagy nagyon okosak és másra használják fel a fantáziájukat, vagy egyszerűen nincs képzelőerejük.

Vannak, akik csak álmodoznak a jövőről, de szép számmal vannak olyanok is, akik tollat ragadnak és tudományos-fantasztikus regényeket írnak.

Amikor az első tudományos-fantasztikus regény a kezembe került, tele voltam lelkesedéssel, kíváncsisággal, optimizmussal. Olvasás közben azonban egy kicsit elkedvetlenedtem, mert a távoli bolygón élő hősnek — beleképzeltem magam az ő helyébe — rengeteg kellemetlensége volt: elromlott a rádiója, kozmikus viharba került, kiesett a rakétából, elfogyott az oxigénje, és egyszer még a csillag is felrobbant alatta... Na hiszen, gondoltam magamban, ennek se fenékig tejföl az élete!... A későbbiek folyamán a hős napközelbe került, és majdnem porhanyósra sült, majd elveszítette az élelemtubusait, és kénytelen volt algákat legelni a Szaturnuszon...

Csuda klassz ez, állapítottam meg elszontyolodva, de a kíváncsiságom még ezek után sem hagyott nyugodni...

Szereztem egy újabb tudományos fantasztikus regényt. Ebben a regényben szerepelt egy város, de ez nem akármilyen város volt, az űrben lebegett, mint egy léggömb. Egy napon a város zuhanni kezdett... Kiderült, hogy a matematikusok számításaiba valami hiba csúszott bele, rossz helyre tették a tizedes pontot, vagy valami ehhez hasonló... Az utolsó pillanatban megmenekültek a pusztulástól... Örömük azonban nem tartott sokáig... Az a veszély fenyegette őket, hogy cseppfolyóssá válnak... Megmenekültek... Örömük azonban nem tartott sokáig...

A tizedik tudományos-fantasztikus regény után, döbbenten tapasztaltam, hogy már nem vagyok olyan optimista, mint régen... Gyakran sóhajtoztam, még gyakrabban csak ültem szótlanul, csendesen és magam elé néztem...

Hajjaj, hajjaj...

Az a történet sem tudott felvidítani, amelyben a hős sejtjeire bomlott szét, de aztán gyorsan összerakták, hogy megakadályozzon egy katasztrófát, a Hold ugyanis a Föld felé közeledett és...

Szép kis jövő!

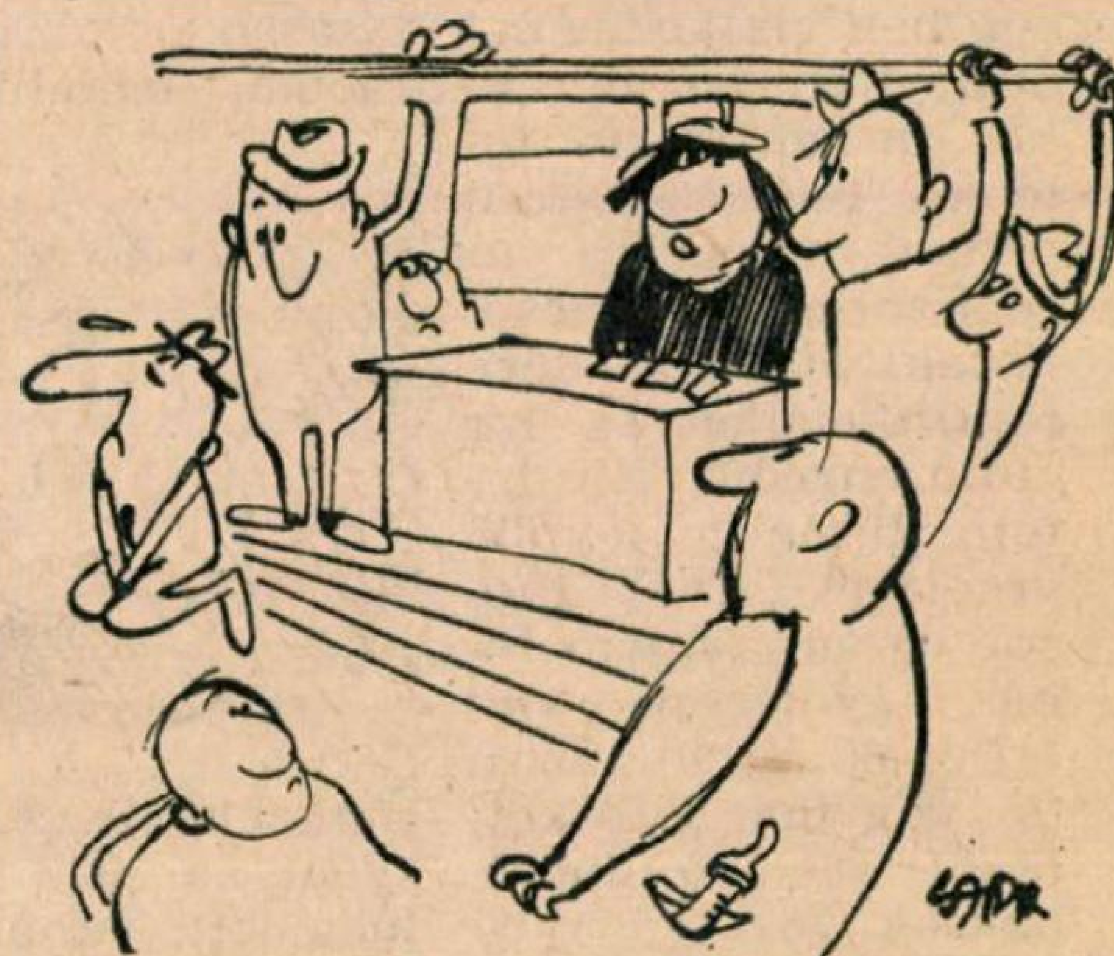
Ma már nem olvasok tudományos fantasztikus történeteket. Inkább várok még két-háromszáz évet, és a saját szememmel nézem meg: miképp alakul a világ sorsa, milyen lesz a jövendő.

Egyre azonban megtanítottak ezek a regények.

Megtanultam becsülni a jelent.

Mikes György

Tragédia a buszon

– Ötfilléreseket is akart adni!...

KI AZ IGAZI BARÁT?

A „New York Herald Tribune"-ban olvastunk néhány rövid meghatározást az igazi barátról. Kettőt idézünk:

Az igazi barát akkor is nevet a viccen, ha már hallotta.

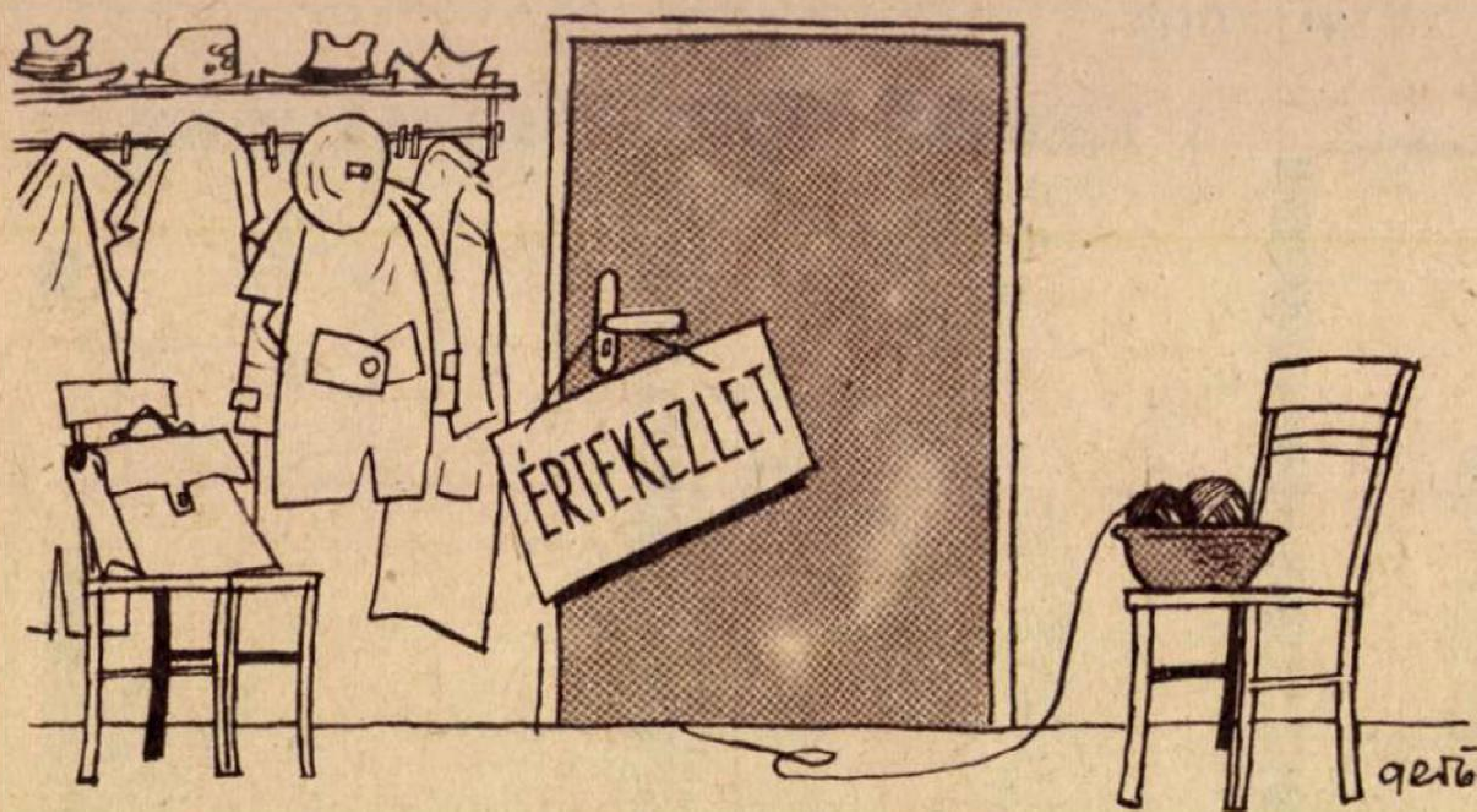
Az igazi barát jól tudja, ki vagy, de nem bánja.

Kis adag fagyi

Ügyes megoldás

Várnai György rajza

Sikerült!

Midőn az úton elindultam, ifjú voltam még és tiszta. Felhőtlen homlokomon derű, harmatos lelkemben bizakodás honolt. Könnyed léptekkel törtem célom felé és csak kacagtam azokat, kik a rám váró nehézségeket ecsetelték. Mentem előre rendíthetetlen, és ha időm engedte, tekintetem bízón a jövőbe vetettem. Csak mosolyogtam a fejem felett gyülekező vad fellegek láttán. Szinte vágytam jöttüket, hogy mielőbb dacolhassak velük.

S az ég mintha elfogadta volna a kihívást. Vad fergeteg támadt körülöttem, trópusi záporral elegy. Pillanatnyi késedelem nélkül akcióba léptem. Dolgoztam módszeresen és kitartóan, vadul és lázasan, kézzel és lábbal, foggal és

körömmel. Művészi kontyom az eső martaléka lett, ruházatomból facsarni lehetett a vizet. De nem akadt senki, aki facsarta volna. Embertársaim védett helyről csodálták heroikus harcomat.

Emelt fővel hirdethetem: nem hátráltam meg! Küzdöttem tovább rendíthetetlen, és izmaimat megacélozta a tudat, hogy nem lehet messze a végső győzelem.

És valóban: lassan foszladozni kezdtek a zordon fellegek, és kacagva kiragyogott a napsugár. S diadalittasan vele kacagtam én is. Kitartó, kemény, emberfeletti munka hozta meg várva várt gyümölcsét.

Rongyá ázva, tépetten, sárosan, de büszkén kiálthattam világgá: sikerült! Sikerült végre kinyitnom a napokban vásárolt, összecsukható esernyőmet.

G. Szabó Judit

Történelemórán

– Én demokratikus érzelmű vagyok, engem nem érdekelnek a királyok ...

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Néhány kis emlék a 20 éves Szabad Föld életéből! Egy kicsit ezek az én emlékeim is, mert hiszen tizenhetedik éve dolgozom ennél az újságnál.

1950 forró – haj-jaj, de mennyire forró! – nyarán, amikor már kezdtük az aranytojásokat tojó tyúkok továbbtenyésztését, cséplési riporton jártam egy dunántúli faluban. Pokoli forróság volt, a levegő meg se moccant, a gép körül fuldokolni lehetett a sűrű portól.

A mázsánál beszélgettem a zsákolókkal. Egy autó érkezett, két bájos elvtársnő szállt ki belőle. Kedvesen köszöntöttek, s egyikük, szinte minden átmenet nélkül odafordult az emberekhez:

– Ugye, az elvtársak érzik, hogy nálunk a munka becsület és dicsőség dolga!

Az én zsákolóim csak néznek, aztán az egyik megszólal:

– Tudja a fene, elvtársnő, annyi mindenesetre biztos, hogy rettenetesen csíp a por ...

Ám ahogy teltek-múltak az évek, a falusi emberek „nyelvérzéke" is nagyot változott – Lőrincze Lajosnak nem mindig örömére. (Ludas ebben a Szabad Föld, s egy kicsit talán a Ludas is.)

Tavalyelőtt egy zárszámadási közgyűlés után a járási párttitkár az elnökkel beszélgetett. A titkár egyszerű, szép, emberi nyelven érdeklődött. Az elnök – délceg, bajuszos, hajdani középparaszt – válaszolt:

– Hát, tudja, titkár elvtárs, a hangulat problémájának megoldása volt a legnehezebb. Mert ugyebár a népi zenekarok fölött a vendéglátóipari egység diszponál. A bor kérdését pedig az ápégé nulla-hetes kiszerelésben oldotta meg ...

Végül még elmondom: jó öt-hat évvel ezelőtt, nagyon siettem egyszer, s a Lenin körúton – a Rákóczi út és a Dohány utca között – szabálytalanul mentem át a másik oldalra, ahol pontosan egy rendőrbe ütköztem. Fiatal ember volt, nem régóta viselhette az egyenruhát:

– Hová sietünk ennyire?

– A Szabad Föld szerkesztőségébe ... – válaszoltam bűnbánóan.

A rendőr rám néz, végigmér, a tekintete máris enyhébb:

– Ügyes-bajos dolog? Melyik vidékről?

– A Néphadsereg utcából ... Én ugyanis, elvtárs, a Szabad Földnél dolgozom ... – s mutatom az igazolványomat is.

Megint rám néz – látom, itt már nem lesz baj ... Ez a rendőr, valahol a Tiszántúlon hosszú éveken át a Szabad Földet olvasta.

– Hát csak írja, elvtárs, a Szabad Földet, de azért máskor vigyázzon ...

Nagyobb elismerést már kapott a Szabad Föld, – de kedvesebbet aligha.

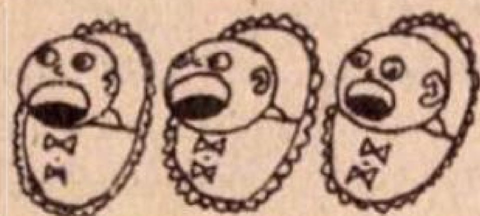
A következő 20 év emlékeiről pedig 1985 szeptemberben írok a – remélem, akkor már 48 oldalas, nagyformátumú, többszínnyomású – Ludas Matyiba.

Szentkirályi János

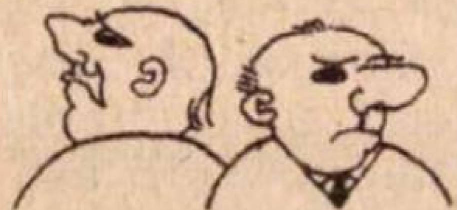
Pesti tudósítónktól

Idén már elkéstem, de jövőre talán meg lehetne valósítani ötletemet a legkisebbek ballagására vonatkozólag. Olvastam ugyanis, hogy már ballagnak azok a csöppségek is, akik a bölcsődéből átvonulnak az életük új korszakát jelentő óvodába. A ballagás azonban nem igazi ballagás ének nélkül. Például ilyesmit énekelhetnének az ifjú ballagók:

Ballag már a vén pólyás...
Tovább... tovább...

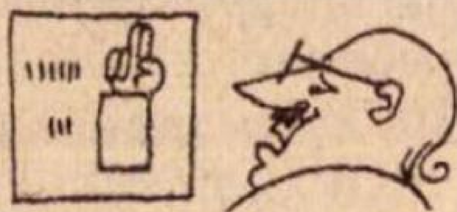

Az elidegenedés fogalmáról annyit hallottunk már irodalomtudományos körökben, hogy nem lennék meglepve, ha a közeljövőben beható vizsgálat alá kerülne az elidegenedés az elidegenedéstől.

„Egy élete van, ne kockáztassa!" – olvasom autóbuszon, villamoson a helyes és méltán népszerű jelszót.

Helyénvaló lenne ez a nagyhatású intelem rakétakilövő állomásokon, nehezen megmászható hegycsúcsokon, autóversenyek rajtjánál, japán élő-torpedó támaszponton és a Thermopülai-szorosban!

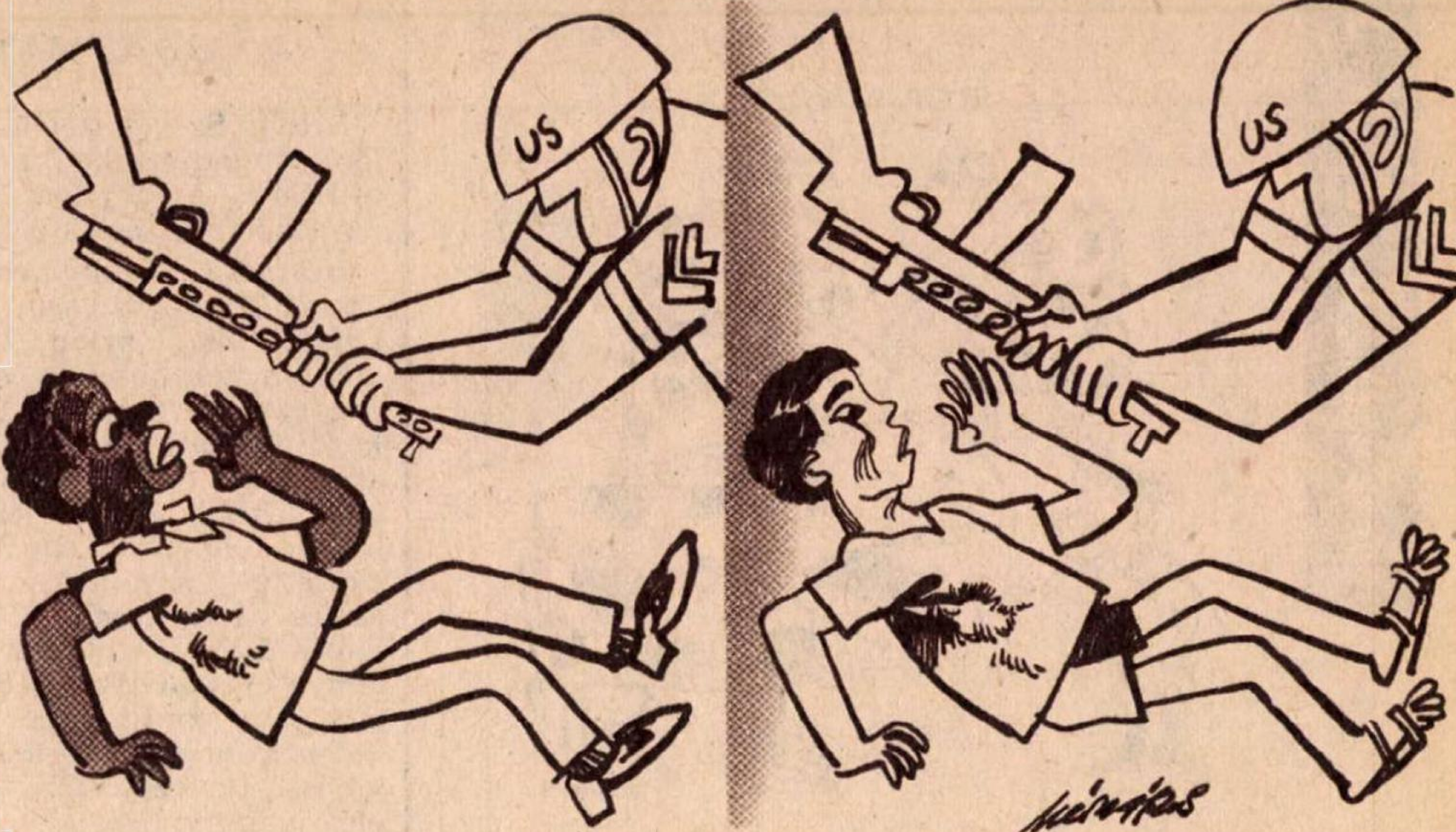
Görög anya korholja vásott gyermekét:

– Csúnya, rossz kölyök! Már megint verekedtél! Mi vagy te, képviselő?!

f. l.

AMERIKA BELÜGYE AMERIKA KÜLÜGYE

Mészáros András rajzai

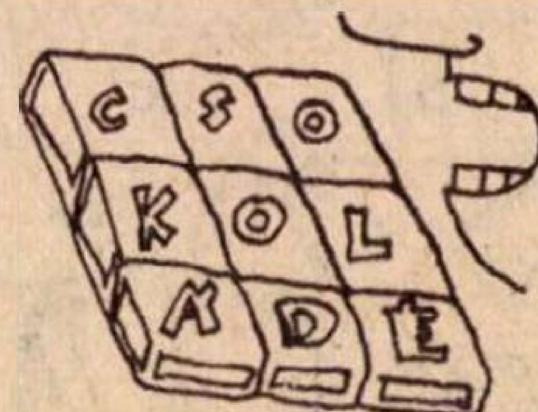
LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÍVÓDÁS

Levelet kaptam a Magyar Édesipartól, a levél egy doboz csokoládéba volt csomagolva. Ez állt benne: „Szíves tudomásul! A gyártmányon esetlegesen képződő szürkés réteg a dús vajtartalomnak tudható be, mely azonban az áruk minőségére a legcsekélyebb befolyással sincsen. Magyar Édesipar."

Olvasván a levelet, azonnal válaszoltam:

„Szíves tudomásul! Az én csokoládémon nem képződött esetlegesen szürke réteg, tessék nekem csokoládéfordultával megmagyarázni, hogy ennek mi lehet az oka? Az a gyanú ébredt bennem ugyanis, hogy – amilyen pechem van – az én csokoládém nélkülözi a dús vajtartalmat. Gyanúmat nyelvi és filozófiai tanulmányaim indokolják, me-

lyek szerint: 1. az „esetlegesség" a véletlen szóbeli jelzése, és 2. a véletlen nem más, mint a szükségszerűnek a megnyilvánulása. Ha a csokoládéban dús a vajtartalom, akkor annak a fentiek alapján szürkés rétegben kell megmutatkoznia. Ebből következőleg a nem szürke csokoládéban nem dús a vajtartalom, az tehát selejt. Gyötör a feltevés, hogy egykori gyermekkorom sok szép csokoládébarna csokoládéja hitvány bóvli volt csupán, s erről annak idején azért nem írtak levelet, hogy ne hívják fel rá a figyelmemet. Nem ismerem ki magamat, szenvedek, keserű a szám a bánattól. Tisztelettel: Magyar Csokoládéfogyasztó. Utóirat: Kérem, hogy a levél írójának szép magyar nyelvezetéért egy tábla Bucsokot kiutalni számlám terhére ne mulasszanak el. Dús vajtartalmút."

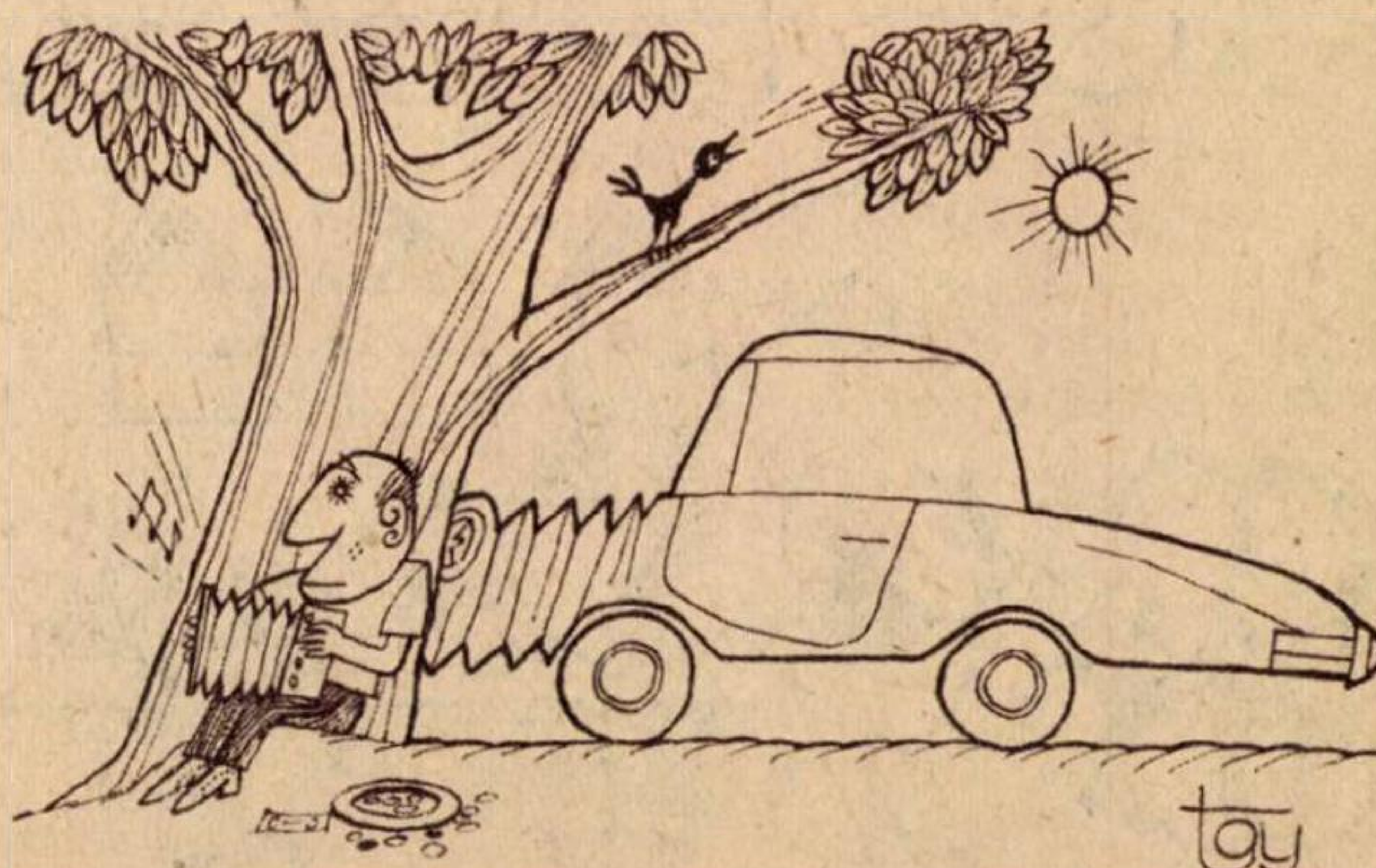
Sz. I.

Mai kéregető

– Tegnap kapott tőlem egy pecsétet és egy aláírást, és ma megint itt van!...

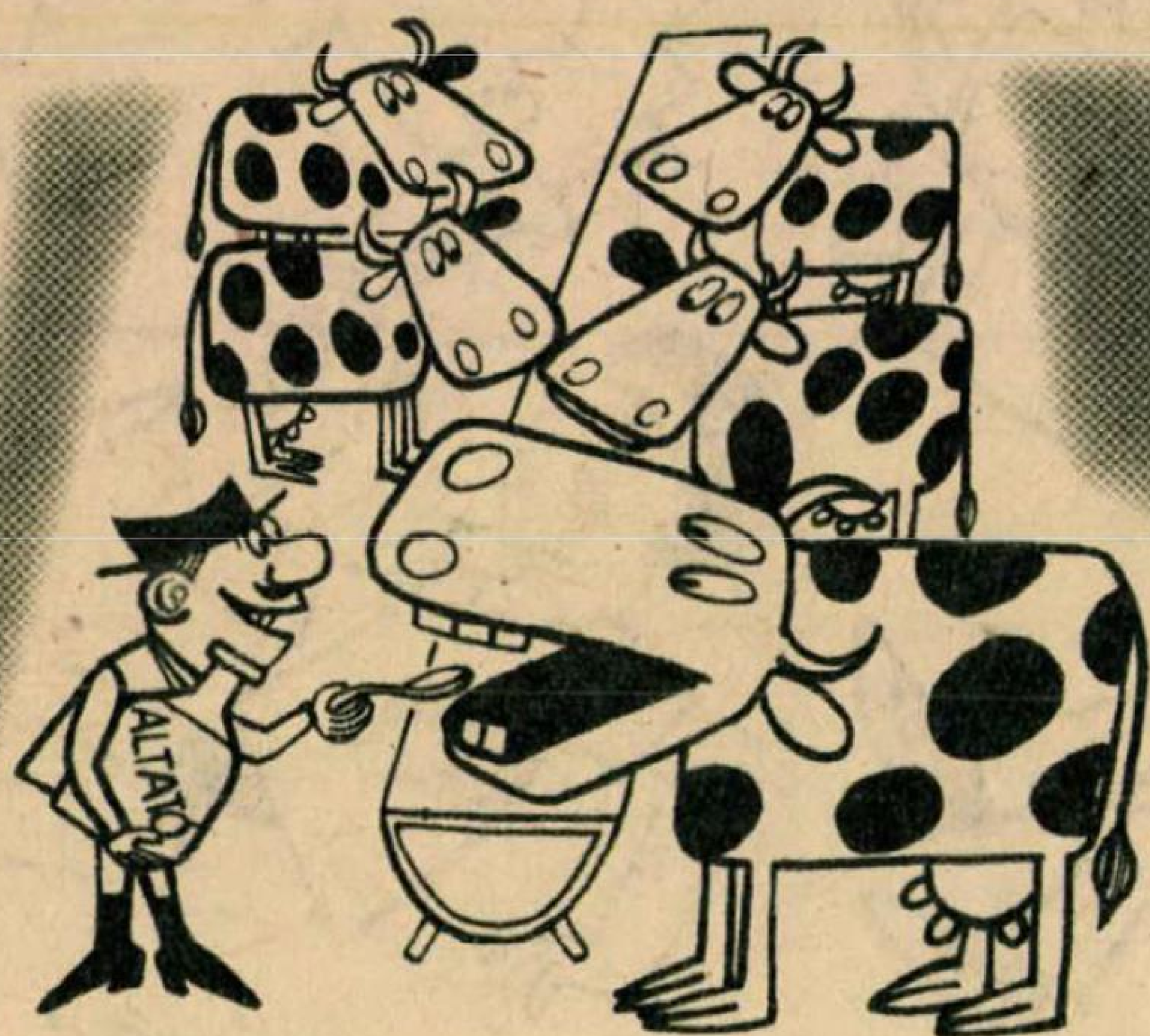
Harmonikaszóló

FALUSI DOLGOK

Fülöp György rajzai

KORRUPCIÓ

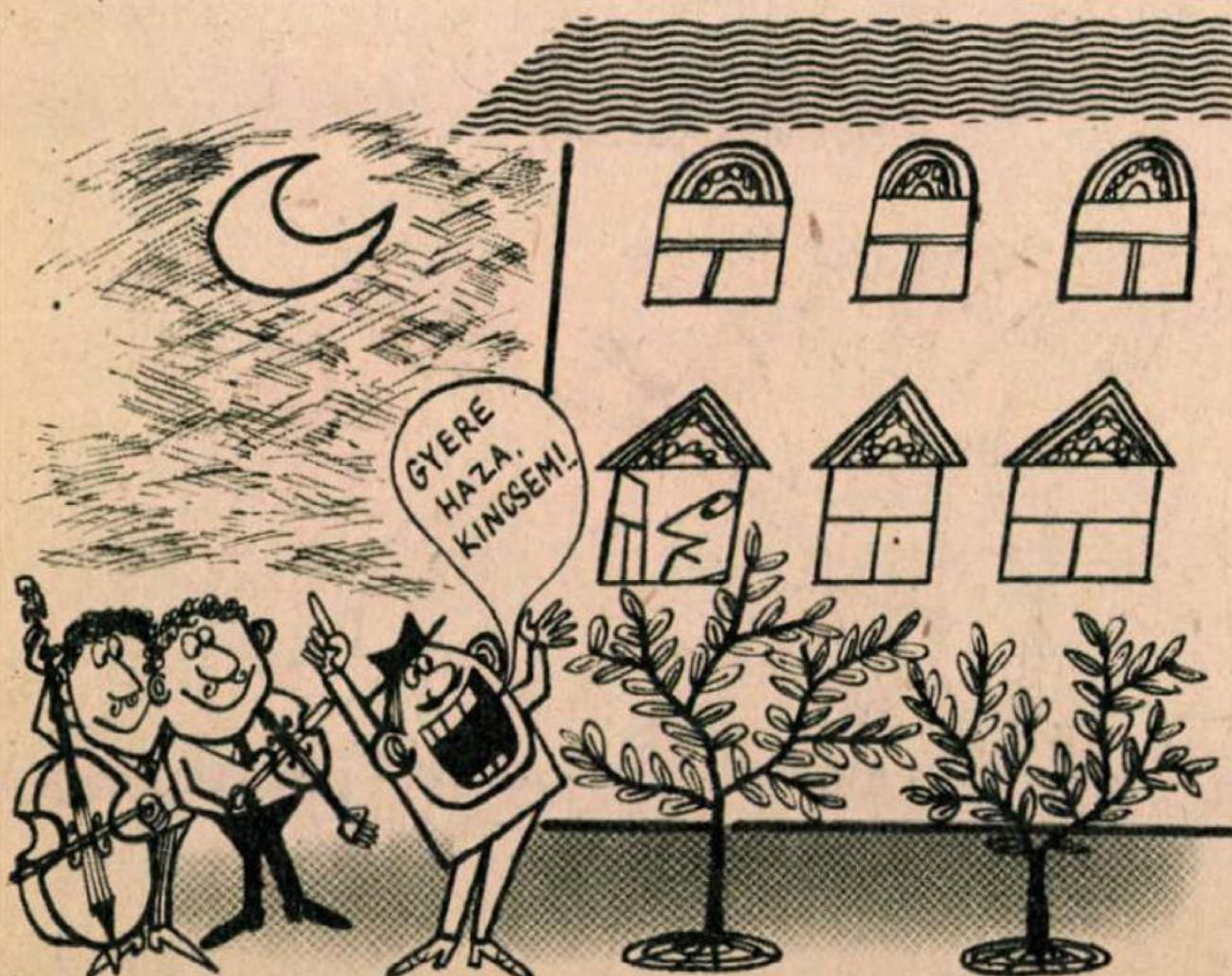
– Ezt szépen beveszitek, és akkor nekem sem kell hajnalban felkelnem az etetéshez...

Átlátszó megoldás

– Miért építették üvegből a téesz-irodát?
– Mert ez az egyetlen mód, hogy a tagok beleláthassanak a vezetőség munkájába.

Ravasz éji zene

– Ezzel a szívhez szóló módszerrel már számos elvándorlót sikerült az elnöknek visszacsalogatnia a városból...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A LUDAS MATYI TÁRGYALÓTERMÉBŐL

BÍRÓ: Szeretettel üdvözlöm a vádlottakat, a tárgyalást megnyitom, az ügyész kartársé a szó.

ÜGYÉSZ: Tekintetes bíróság! Tavaszra nyár jön, nyárra ősz, aztán beköszönt a tél, amikor is hideg van, fűteni kell. Ezzel kapcsolatban figyeltünk fel arra, hogy újabban lanyhul a lakosság érdeklődése a hajdan igen kedvelt Hazai Brikettel szemben. Ezért kettős vádat emelek. Vádolom a Lakosságot és vádolom a Hazai Brikettet. A tárgyalás során majd csak kiderül, hogy melyikük a hibás. Bevezetőnek talán elég is ennyi.

BÍRÓ: Lakosság! Álljon fel! Megértette a vádat?

LAKOSSÁG: *(feláll)* Megértettem.

BÍRÓ: Bűnösnek érzi magát?

LAKOSSÁG: Miben?

BÍRÓ: Abban, hogy nem pártolja a honi ipart. Adja elő védekezését!

LAKOSSÁG: Amíg nálunk csak Hazai Brikettet lehetett kapni, én mindig azt vásároltam. Amióta Német Demokratikus Brikettet is árulnak, inkább azt veszek.

BÍRÓ: Miért? A Hazai magának nem elég demokratikus?

LAKOSSÁG: Kérem, itt egészen másról van szó. A Német Brikett könnyen stószolható, mert lapos. Ezenkívül hamar meggyullad. Főleg azonban nem porlik, nem töredezik olyan könnyen, és nem kormol úgy, mint a Hazai.

BÍRÓ: Ügyész kartárs, fenntartja a vádat?

ÜGYÉSZ: Inkább elejtem.

BÍRÓ: Hazai Brikett! Álljon fel! Bűnösnek érzi magát?

HAZAI BRIKETT: Nem.

BÍRÓ: Nocsak?

HAZAI BRIKETT: Bennem több fűtőkalória van, mint nagyra becsült német kollégámban.

BÍRÓ: Nem kormol?

HAZAI BRIKETT: Tessék megkérdezni a szakértőket.

BÍRÓ: Nem arra gondoltam, hogy valótlanságot állít, hanem hogy a kályhában nagyon kormol.

HAZAI BRIKETT: Ahol dolgoznak, kérem, ott piszok is van.

BÍRÓ: És a porladozás?

HAZAI BRIKETT: Mindnyájan porból vétettünk és porrá leszünk.

LAKOSSÁG: *(közbekiált)* De nem olyan gyorsan, mint maga!

BÍRÓ: A Lakosságot erős felindulásban elkövetett közbeszólás miatt rendreutasítom. Felteszem a kérdést a Hazai Brikettnek: nem akar töredelmes vallomással könnyíteni a lelkén?

HAZAI BRIKETT: Töredelmes vallomással? Nagyon szívesen. Kérem, két nagy brikettgyárban még ma sincs szénszárító berendezés, és a vagonban sem hűlök ki eléggé. Ezért olykor összesülök. Fejleszteni kellene a technológiámat, javítani a szállítást, a kirakodást. Akkor visszanyerném régi szép híremet.

BÍRÓ: Hogyan állunk a gyulladással?

HAZAI BRIKETT: Jelenleg is be vagyok egy kicsit gyulladva.

BÍRÓ: Miért, ha szabad kérdeznem?

HAZAI BRIKETT: Mert helyszűke miatt a Tüker-telepeken gyakran túl nagy kupacokban tárolnak.

BÍRÓ: Ez magának töredelmes vallomás?

HAZAI BRIKETT: Nem értem, miért macerálnak?! Egy ezerkilencszázhatvanas miniszteri utasítás lehetővé teszi, hogy esetleges tíz százaléknyi minőségi kötbér fejében akár háromszor annyi portartalommal kerüljek a telepekre, mint amennyit a szabvány engedélyez! Pedig ez a szabvány sem szívbajos! Ezért vagyok olyan, amilyen!

BÍRÓ: Ügyész kartárs, hajlandó netán vádat emelni a szabvány, esetleg a NIM utasítás ellen?

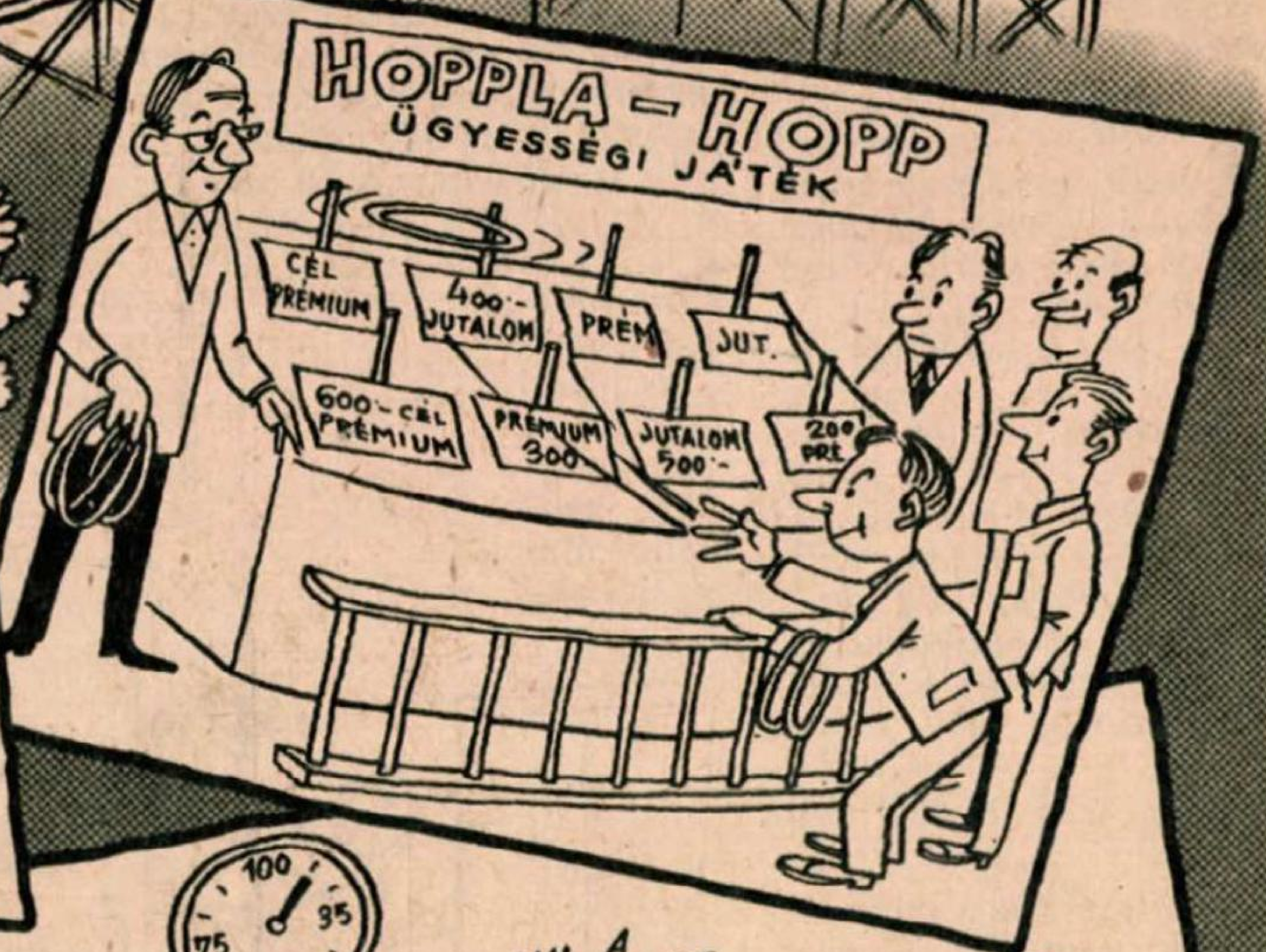
ÜGYÉSZ: Majd bolond leszek!

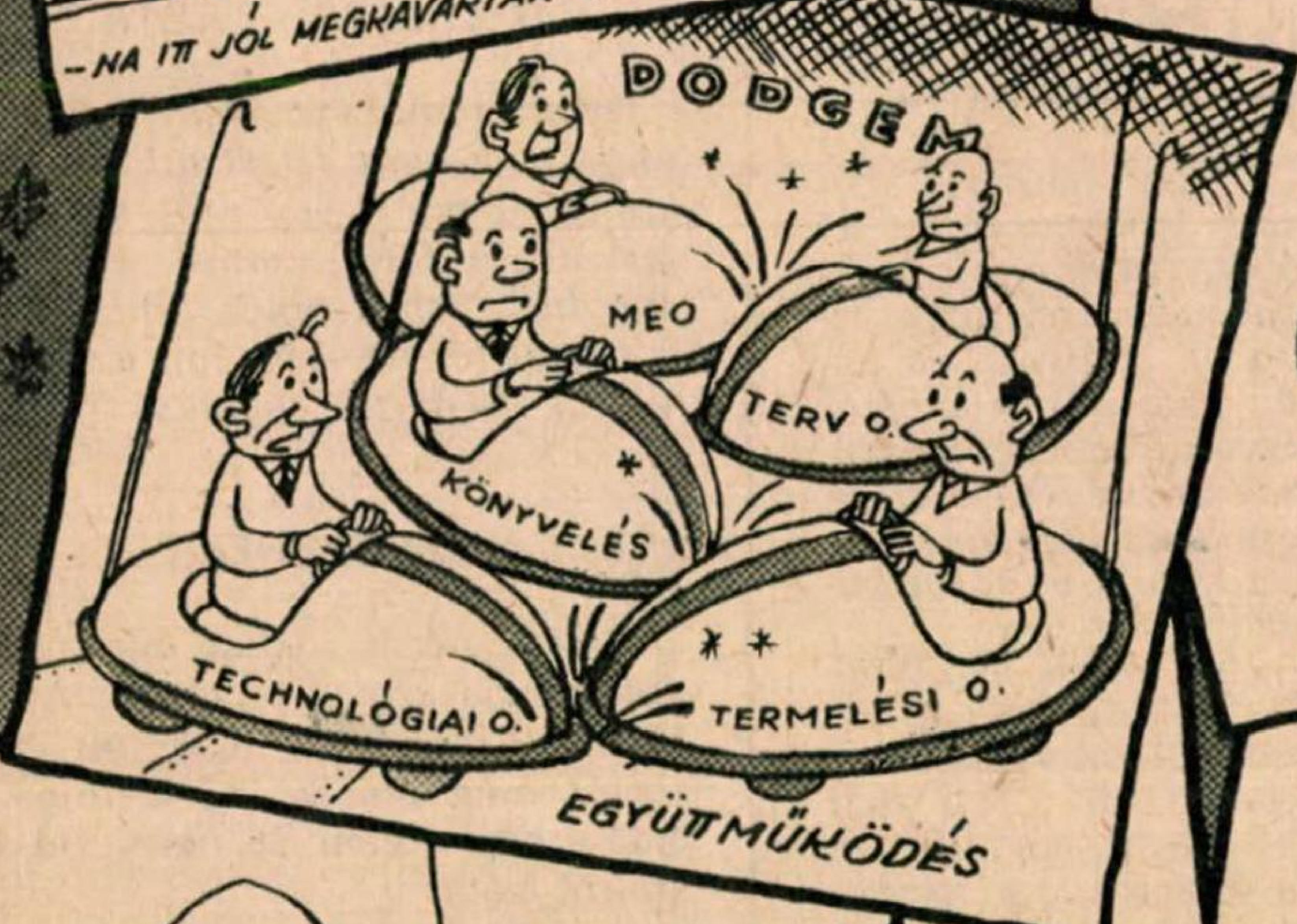
BÍRÓ: Ez esetben a tárgyalást véglegesen elnapolom, és kimondom a bíróság illetéktelenségét. Talán akad, aki hivatalból foglalkozik tovább a jobb sorsra érdemes Hazai Brikett problémáival.

K. A.

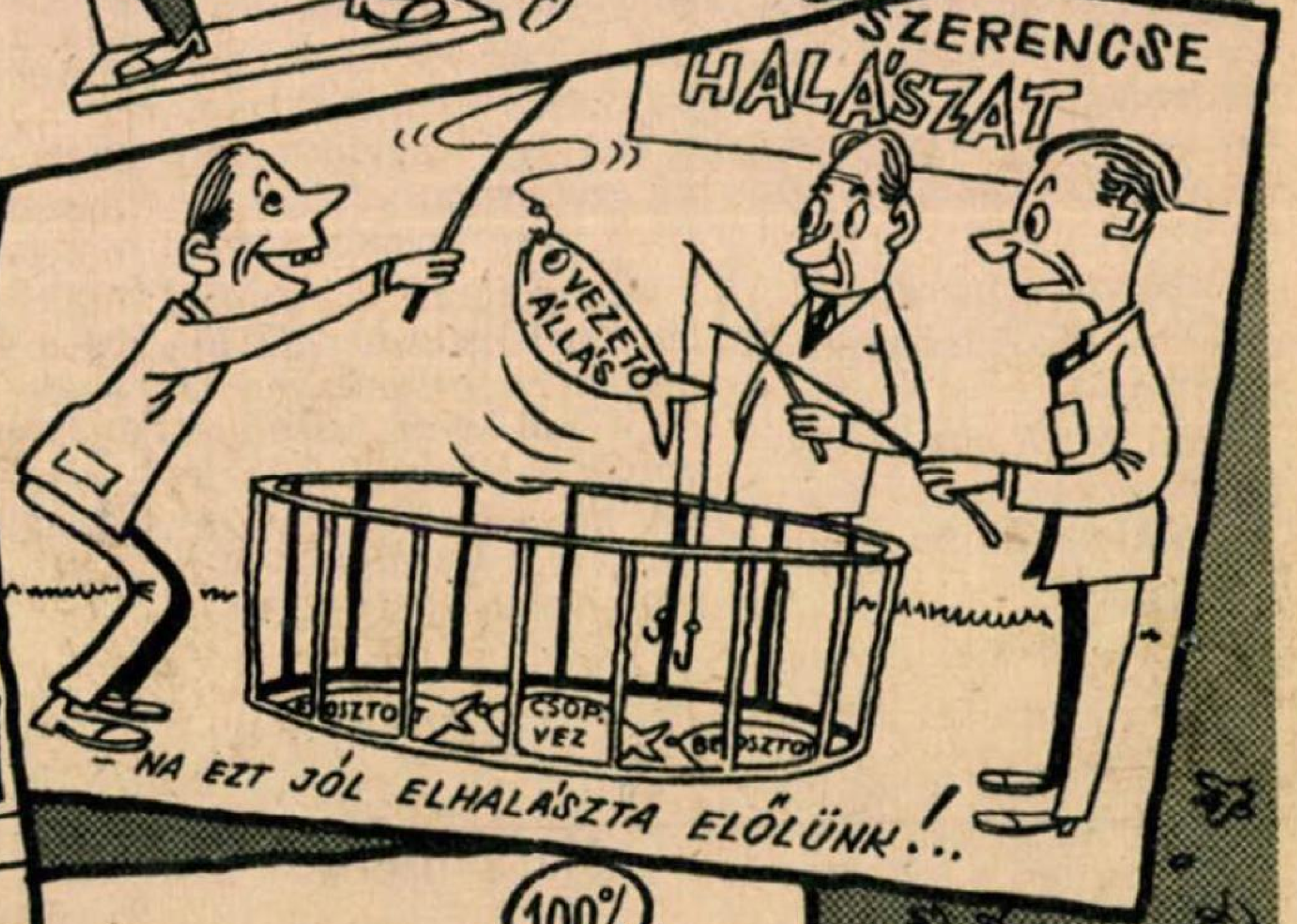
ÜZEMI VIDÁM PARK

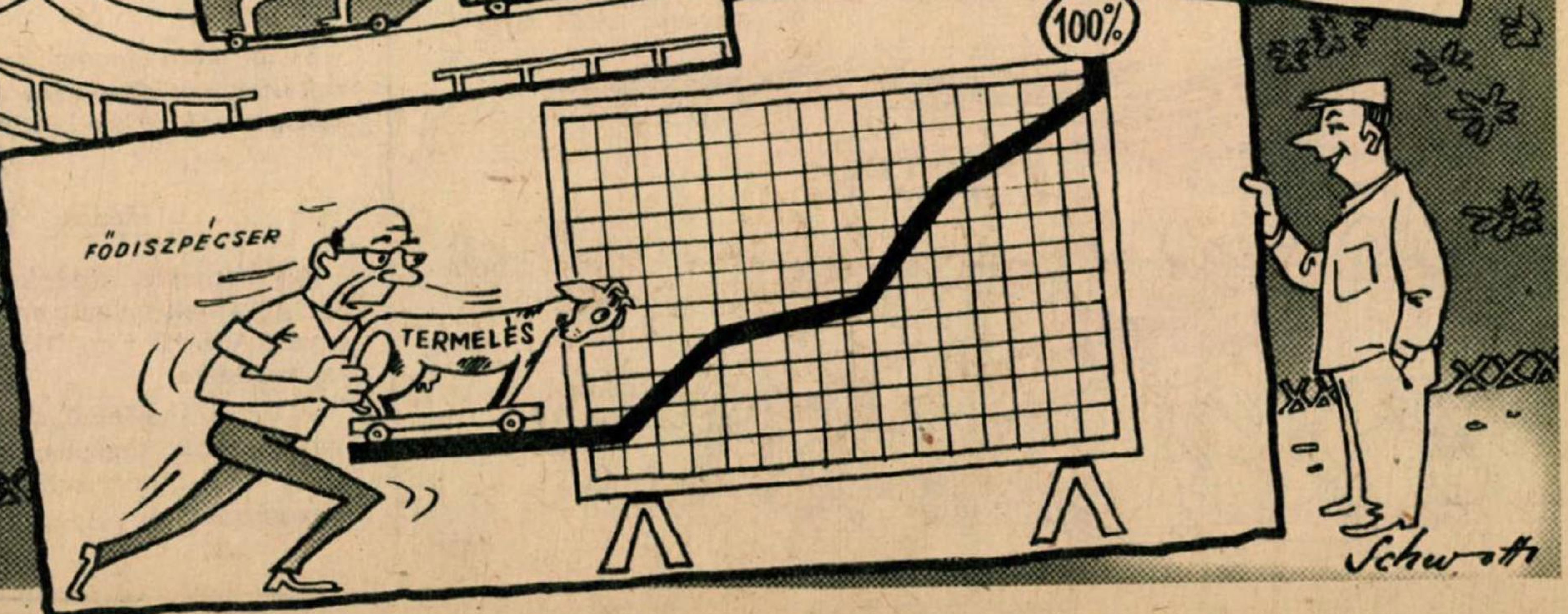

Schwott Lajos rajzai

KÜLÖNSZOBA

„Ő megtett mindent a kivagyiság érdekében" – olvasom egy fiatal író elmefuttatásában. Kivagyiság! Én már a nyelvújító Péter bácsinál is megriadtam ettől a „kivagyiságtól", de a magam kivagyiságával – bár én is mindent megteszek ennek érdekében – mindig póruljártam.

Először a szegedi színházban, ahová a budapesti előadások szériája után hívott meg az igazgató – ahogy írta a szívélyes levélben – „az ünnepélyes bemutatóra". A főpróbára érkeztem, késett a vonatom, a próbát már elkezdték. Mindez régen volt, ahogy a kivagyiság költője írná, az ántivilágban, de ezt nem azért jegyzem meg, mintha akár a késést, akár a próbakezdést is a kor nyakába akarnám varrni.

Rohantam be a színházba, a kiskapun. A színészbejárón. Egy-két lépést tettem befelé, elbődül mögöttem egy sztentori hang:

– Tessön mögállni!

Nem tudom, jó helyre teszem-e az ö-ket, de mögálltam. Sőt, mög is fordultam. Akkor látom, ott ül egy kis pult mögött egy tűzoltó bácsi. Milyen volt külseje, tökintete, nem írom le, nem kísértem meg Móra Ferenc szellemét. A tűzoltó előtt kis pulton egy nagy könyv. Azt mondja a tűzoltó:

– Hová mögy az úr?

– Be. A színházba. A főpróbára.

Rámutat a nagy könyvre.

– Akkor tessön beírni ide a nevöt!

Jó, gondoltam magamban, itt rend van. Tudni akarják, ki az az idegen, aki belép a szentélybe. De én nem vagyok idegen. Én a szerző vagyok. A híres szerző. Hogy fog nézni ez a Móra-atyafi, ha beírom a „kivagyiságot"! Hát beírtam. Hogy jól el tudja olvasni, dundi, nagy betűkkel:

„Szerző."

Tíz lépés előre, csatakiáltás utánam:

– Mögálljon!

Megint a – mög. Hát mögálltam. Rám kiált a tűzoltó:

– Körösztnevöt is tessön beírni!

Beírtam. A nevezetes könyvben, ha el nem foszlott a sok évtized alatt, mög-olvasható ma is a „híres" író neve:

„Szerző Elemér."

Hát így vagyok én a kivagyiságommal.

De még ígyebb a friss. Bevonultam a kórházba, kivizsgálásra. Ködös, náthás, influenza-járványos idő volt, zsúfoltak voltak a kórtermek. Telefon ide, oda, és végül egy húszágyas hodályban kaptam volna helyet, itt is egy pótágyon, az ajtó és a huzat között.

Na de mire ott az a sok fehér kabátos angyal, akik értik a bajokat, a beteget, a – kivagyiságot. A megértő adjunktus a saját öltözőszobácskáját engedi át, ide tesznek be egy pótágyat. Kiváltságos adomány, rendhagyó. Élvezem. Itt fekszem, egyedül. Teljesen egyedül. Egy kicsit zsúfolt ugyan a szoba, szekrények, fogasok, egyebek, de különszoba. Dagad a keblem a büszkeségtől. A pótágy – hencser – rövid, lelóg a lábam, de tiszta, mosdó is van, asztal. Különszoba.

Harmadnap reggel egy kicsit nyitva hagytam az

ajtót. Egy lábadozó betegtárs kukkantott be az ajtóból. Na de most Mikszáth kéne ide, hogy lekottázná nekem azt a palócos ízes-édes hangot, ahogyan ez a nagy bajszú, pizsamás fogatos vagy állatgondozó elámulva becsudálkozott. Be az én különszobámba:

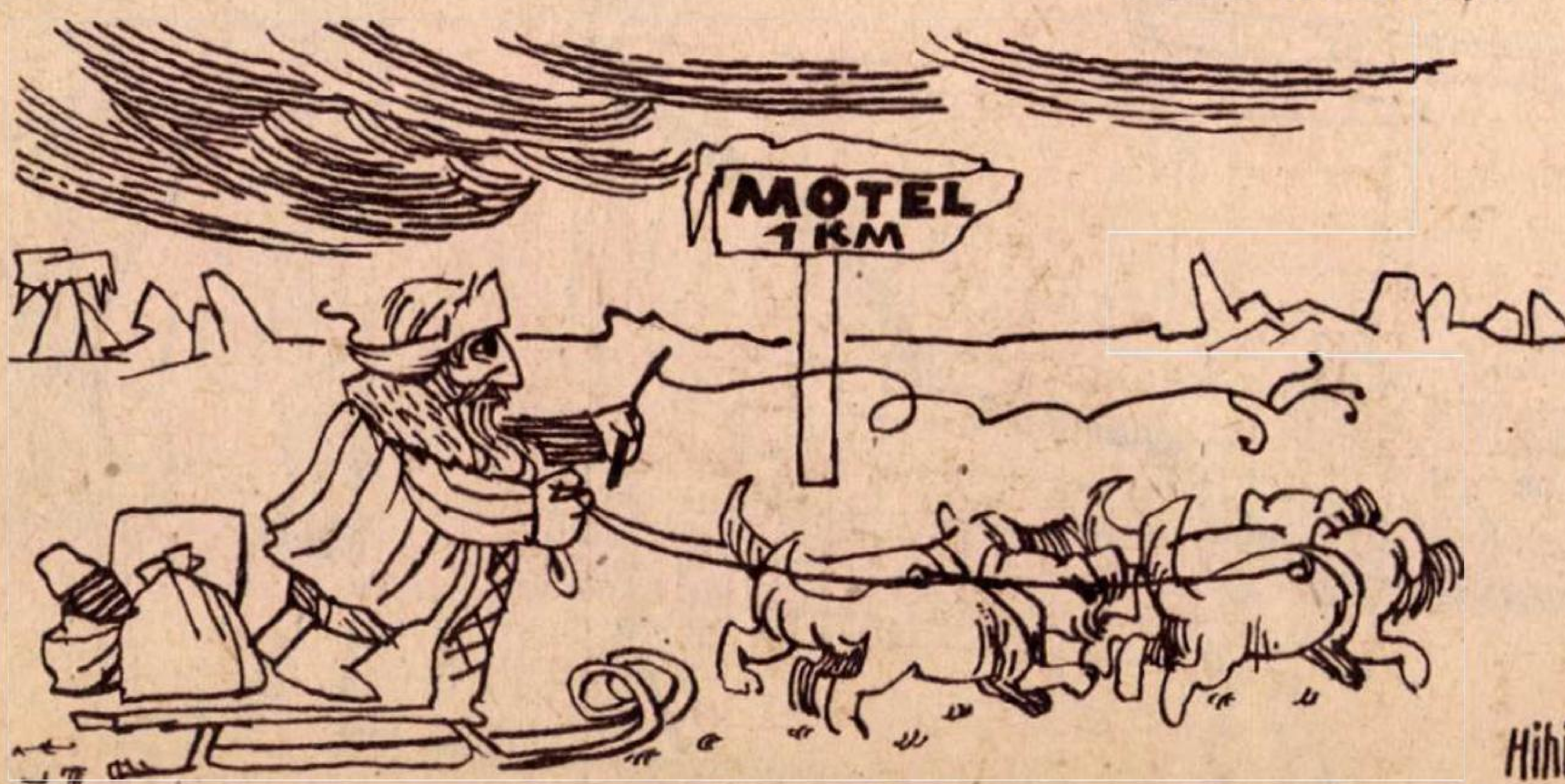
– Hát mágat ideráktak ebbe a kámrába? Az istenfáját. Hiszen mága itt megpenészedik? Hát mér nem abajgat, hogy tegyék be a közösbe, egy tisztességes helyre? Joga van máganak is, szójjon!

No! Kellett nekem ez a kivagyiság!

Boross Elemér

Mai felfedező

Hegedűs István rajza

SZILÁNKOK

ÉLETKÉP

Fiatal házaspár veszekszik az Almássy téren. A nő bömböl:

— A szekrényt nem adom, érted? Ha bele pusztulok, akkor sem. A könyvállványt viheted, de a szekrény nálam marad!

— Ragaszkodom a szekrényhez. Elviszem, megértetted!? — ordít a férfi.

Egy évvel ezelőtt, itt az Almássy téren, ugyanezen a padon, váltották az első mámorító csókot, és úgy érezték, ha összegyűlt a pénz a kétajtós szekrényre, ez biztos alap a boldog házassághoz.

IDEÁLIS HÁZASSÁG

Ismerősöm, Lepcsényi Dezső, egy angol nőt vett feleségül. Az asszony nem ért egy szót sem magyarul. A férj semmit sem tud angolul. Tehát nincs lehetőségük a veszekedésre sem. Így aztán remekül megértik egymást.

SZENVEDÉLY

A tévé-nézés sokban hasonlít a dohányzás szenvedélyéhez. Az új tévé-tulajdonos az első pár műsortól még köhög, fáj a feje, de aztán egy életen át nem tud leszokni róla.

REJTÉLY

Körúti kávéház. A trafikos harsány hangon bekiált a terembe:

— Bodorlaki Zsigmondot kérik a telefonhoz!

Fiatal, törékeny, szőke nő áll fel az asztaltól:

— Jövök!

Soha nem fogom megtudni a rejtély megoldását. Mi ez? Álnév, konspiráció, titkos küldetés ...?

HÁLA

Egy ismerős középkorú házaspár gyermek helyett egy papagájt nevel. A férfi a múltkor szorongva kérdezte:

— Vajon, ha felnő, meghálálja-e majd a sok aggódást, gondoskodást? Tudja, milyenek ezek a mai papagájok ...!

G. Sz.

I. kép

(Meglepő színtér: pesti eszpresszó. Két nő duruzsolva beszélget egymással. Úgynevezett kebelbarátnők.)

ELEMÉR: *(belép körülnéz, mint aki keres valakit, közben üdvözli az ismerős hölgyeket.)* Kezeiket csókolom!

VERA: Pá, Elemér.

ICA: Nem ül le?

ELEMÉR: Köszönöm, várok valakit.

ICA: Azért ne rohanjon. Mi újság?

ELEMÉR: Semmi különös. Maguk hogy vannak, Ica? Bélát ölelem. Hogy van az én édes, aranyos barátom?

ICA: *(felháborodva)* A volt férjemet gondolja? Azt az elszánt csirkefogót, aki tizenöt évi házasság után mindenből ki akar forgatni. Béla! A maga édes, aranyos barátja! Jellemző! Embert a barátjáról! *(Dühösen kavargatja a kávéját, jelezve, hogy befejezte a társalgást.)*

II. kép

(Színhely ugyanott. A pestiek nem szeretnek eszpresszót változtatni. A két barátnő most is kávézik és susmog. Történik két hét múlva.)

ELEMÉR: *(belép, riadtan köszön, és el akar osonni.)*

ICA: Halló, Elemér! Meg sem ismeri a szegény embert? Jöjjön, jöjjön, mi újság?

ELEMÉR: *(félve közeledik).* Kezüket csókolom. *(Jóvá akarja tenni a múltkori baklövést.)* Ica, látom, remek színben! Higgye el, jót tett magának, hogy szakított Bélával, azzal a csirkefogóval.

ICA: Kikérem magamnak. Micsoda hangon beszél maga az én drága férjemről?!

ELEMÉR: *(pánikszerűen menekül)*

III. kép

(Történik egy hét múlva. Vera és Ica hűségesen és rendületlenül üldögélnek az eszpresszóban.)

ELEMÉR: *(bejön és jó messziről tartózkodóan köszön)*

VERA: Elemér!

ICA: Üljön le, Elemér! Mi újság? Meséljen nekünk!

ELEMÉR: *(tépelődik, majd bátran)* Képzeljék el, bemondta a rádió: nyugaton felhős idő várható, mérsékelt, a Dunántúlon megélénkülő széllel. A viszontlátásra! *(Elrohan.)*

ICA: Micsoda ronda alak! Húsz éve barátja az uramnak, és nem tud annyit odavetni, hogy „ölelem Bélát!"

Stella Adorján

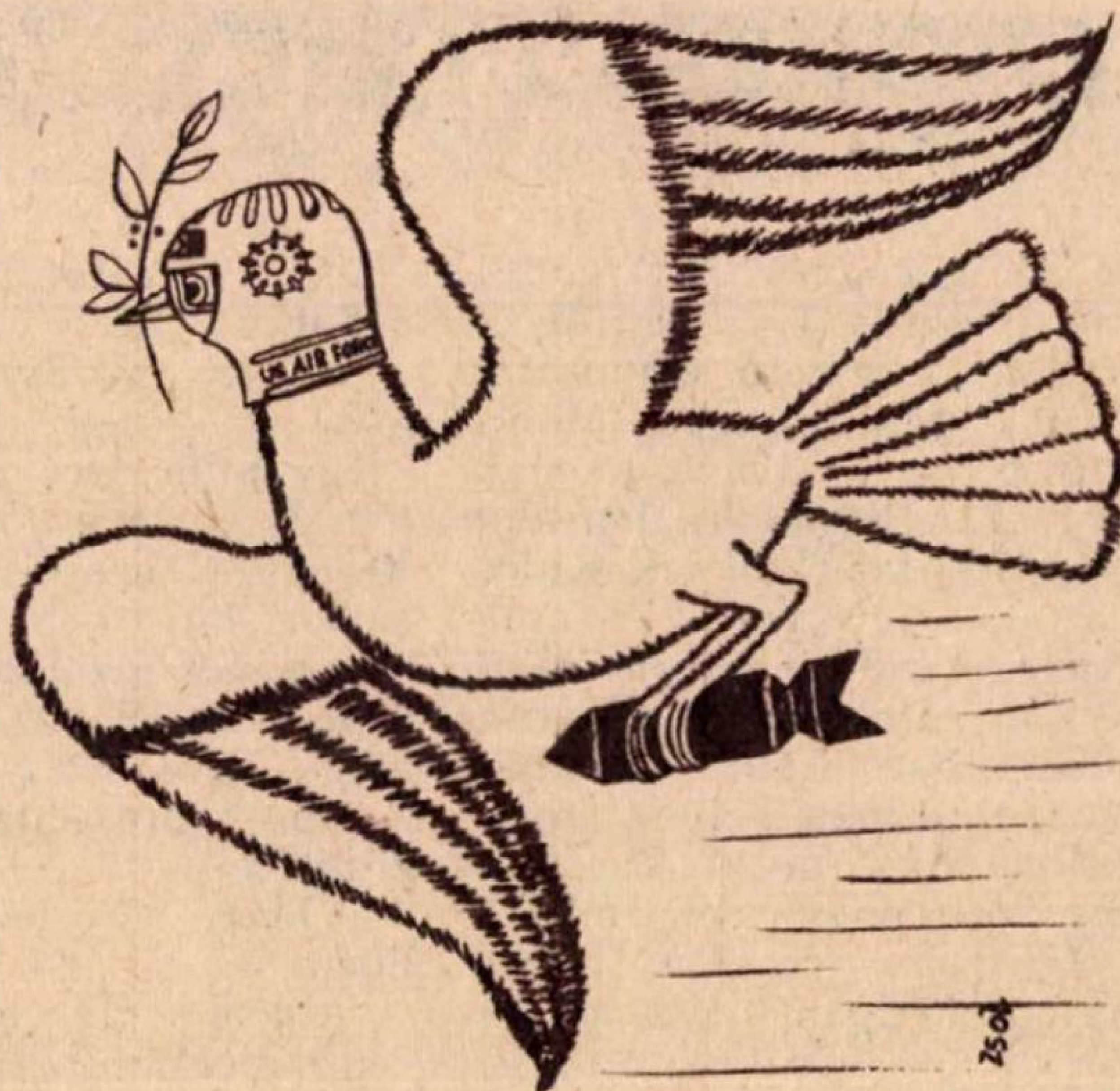
Vasvári Anna rajza

Görög helyzetkép

– Nos? Kit írjak alája?

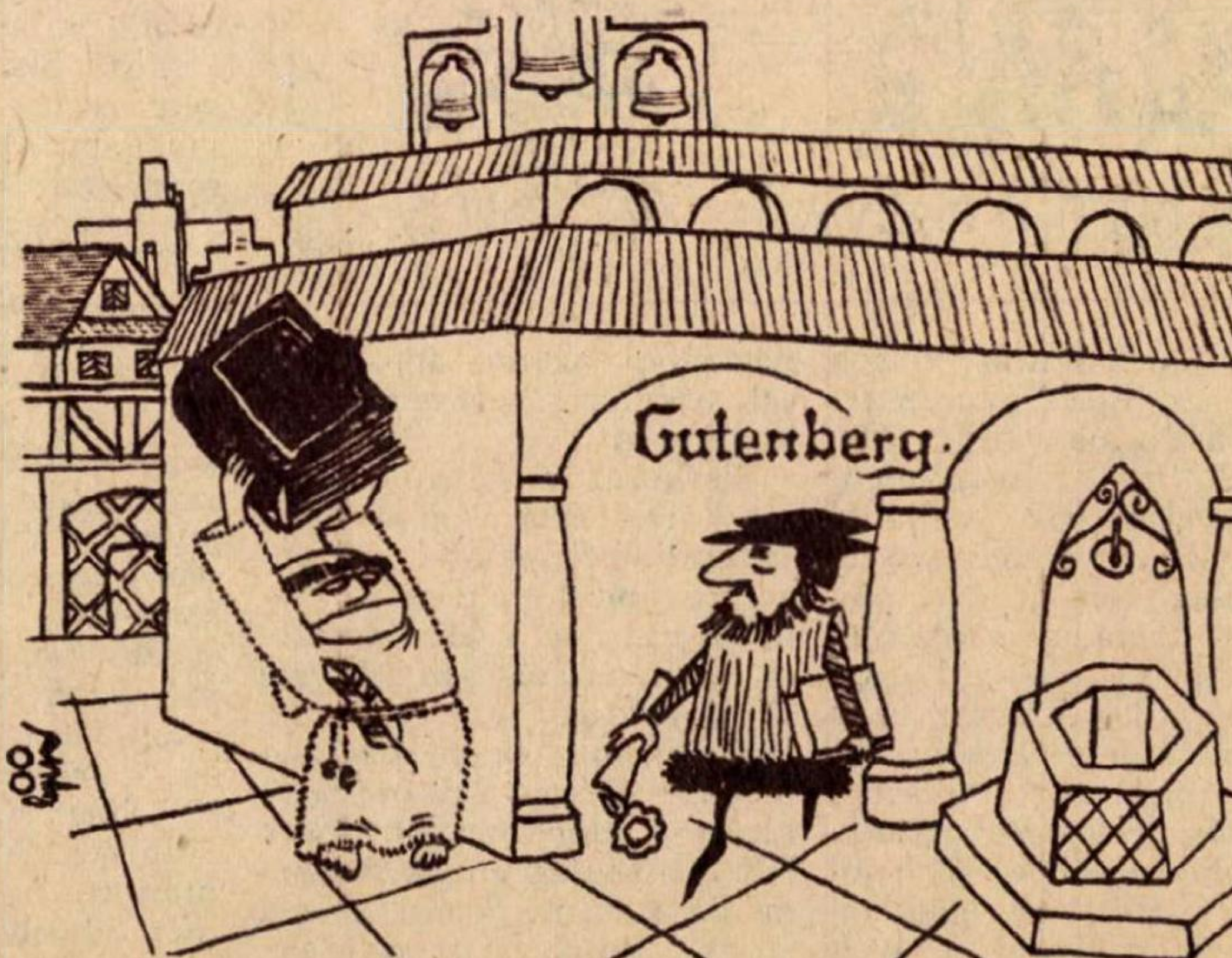
USA-békegalamb

AKIKET MEGÖL A BIZONYTALANSÁG...

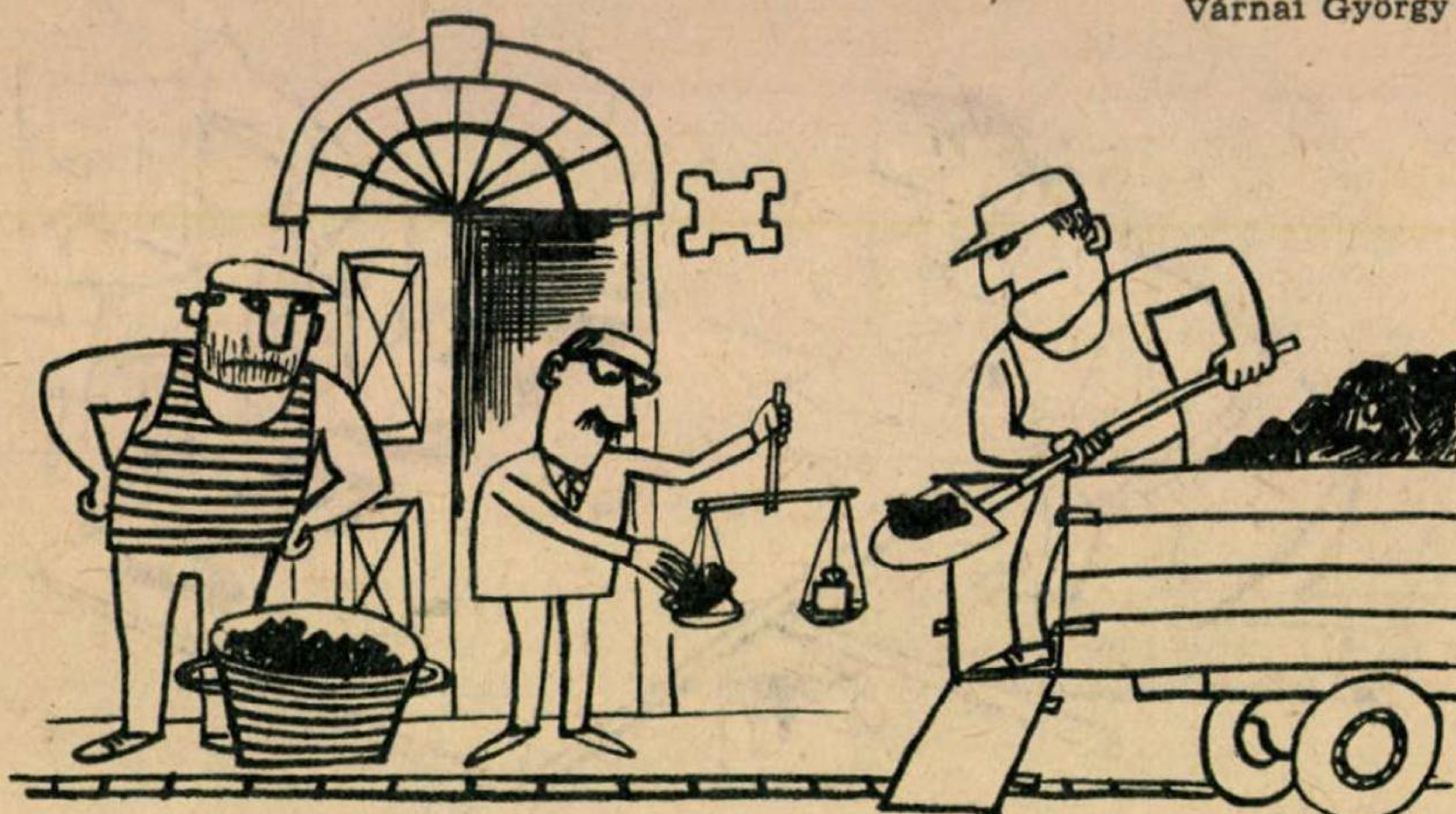
A „National Guardian" című amerikai hetilapnak van egy rovata: „A hét legnagyobb csacsisága". Az egyik héten a „New York Times" egyik kis híre vitte el a pálmát. A hír így szól: „Saigoni kormánykörök nem tudják, hogy vajon a Viet Cong még mindig elfoglalva tartja-e Toumorongot, a Kontum tartomány fővárosát. A partizánok ugyanis megakadályozták a kormánycsapatokat, hogy behatoljanak a városba és megállapítsák, mi a helyzet."

DÍJNYERTES KARIKATURA

Az utolsó kódexmásoló

Balázs-Piri Balázs rajzolóművész, a Ludas Matyi munkatársa, alábbi rajzával nyerte az ezer dolláros első díjat a Montreali Nemzetközi Karikatúra kiállításon.

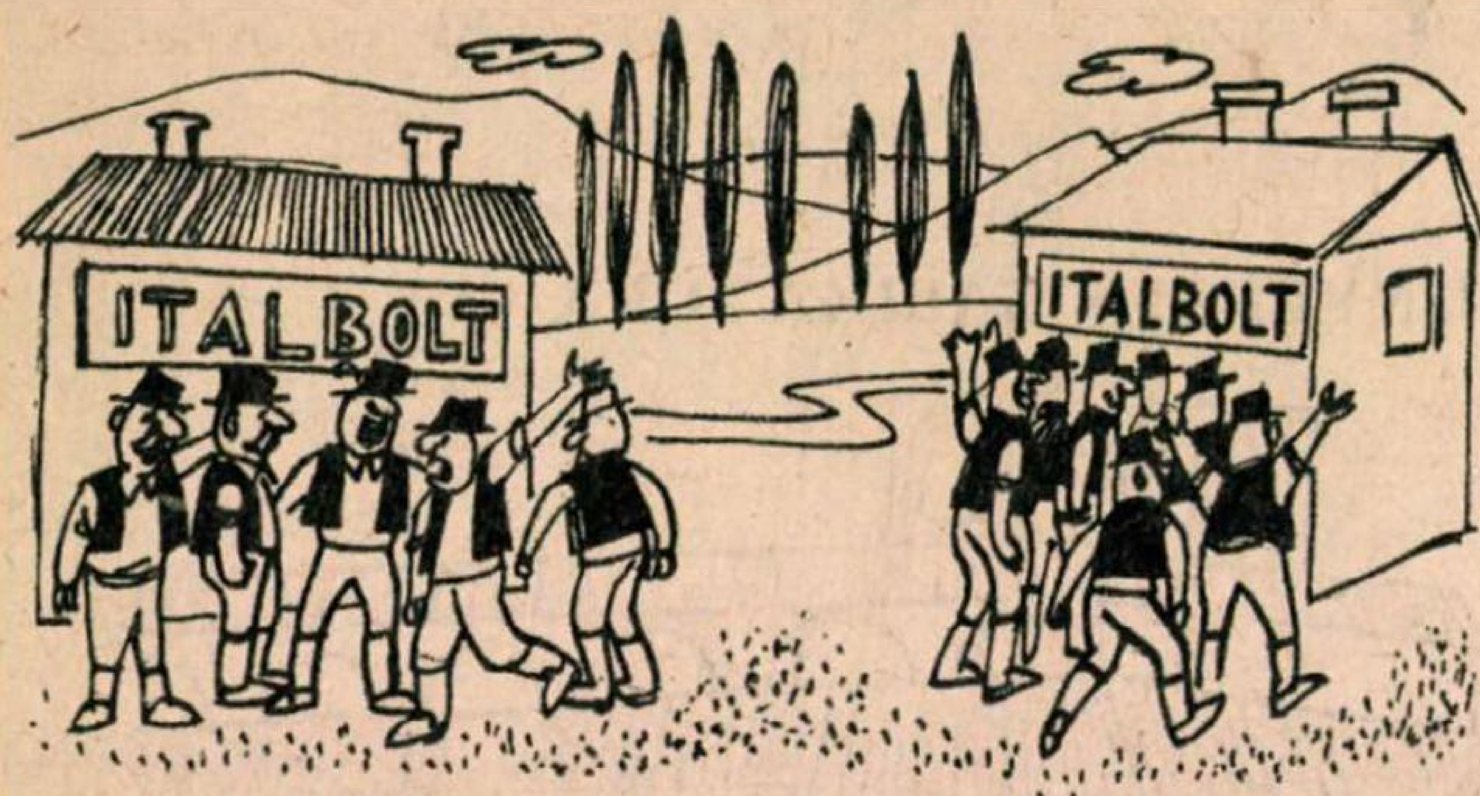
A KESZEGLAPOSI ELNÖKVÁLASZTÁS

Rendkívüli közgyűlést hívtak össze a keszeglaposi Napraforgó Termelőszövetkezetben. Az esemény nemcsak azért volt nem mindennapi, mert Keszeglaposon nem szoktak összehívni közgyűlést, ha a tagságnak kellett valamiről dönteni. Főként azért mondhatjuk a megmozdulást rendkívülinek, mivel elnökválasztásról volt szó.

Napokig készülődtek a keszeglaposiak a nagy eseményre. Két pártra szakadt a falu, egyesek Göblyös Vendelt akarták új elnöknek, mások viszont Tar Illést. Szerencsére két kocsmája van a településnek, így aztán a teendők megbeszélése céljából mindegyik fél rendes összejöveteleket tudott tartani, egymástól nem zavartatva. A Göblyös-párt az Alvégen ivott, Tar Illés hada meg a Felvégen. Már csak azért is, mert Keszeglapos két részből áll: Alvég, Felvég. Végeztünk.

A Göblyös Vendel igen jól kezdte, mindjárt az első napon hozatott reggel féldecit meg kisfröccsöket is. Nagyfröccsöt akart, de néhány örök józan javasolta: pálinkához ne igyanak azt, mert megárt ilyen melegben. Estére pedig csupán sört rendeltek Élesztős Tóth Feritől, az italbolt népszerű csaposától. Már a második napon eldöntötték a Göblyös-pártiak, hogy Tar Illés egyáltalán nem alkalmas tsz-elnöknek. Kidolgozták a jelszavakat is, amelyeket majd be kell mondani a közgyűlésen egy alkalmas pillanatban: „Éljen Göblyös Vendel, más elnök nem kell!" Meg hogy „Tar Illés sose volt nagyüzemi ember!"

Igen ám, de Tar Illésék hasonlóképpen készülődtek,

nagyjából azonos apparátussal. Szépen megbeszélték ők is mindent.

Elérkezett a közgyűlés napja. A tanácsházában a hivatalsegéd bekapcsolta a hangosbemondót, feltette a Hunyadi-indulót a lemezjátszóra, és nyomatékosan felkérte a Napraforgó Tsz tagjait, jelenjenek meg az elnökválasztó közgyűlésen. Egy órával a kitűzött időpont után össze is jött a tagság, annak rendjemódja szerint. Fölállt a régi elnök, akinek lejárt az ideje, s nem volt hajlandó tovább tevékenykedni Keszeglaposon. Megköszönte a keszeglaposiak támogatását és áldozatkész munkáját.

Ekkor ordított fel először a Karkusz Józsi:

– Éljen Göblyös Vendel, más elnök nem kell!

Egy pillanatra mély csend lett. A Karkusz Józsi igen tekintélyes, szép nagy darab ember, ha rossz a kedve, a kocsmából azt lódítja ki, aki éppen kéznél van. A hangja meg egyenesen elbűvölő. Rögtön rádupláztak a hívek, kórusban:

– Éljen Göblyös Vendel! Éljen!

Alighogy elhallgattak azonban: megkezdte a másik oldal:

– Göblyös Vendel nem jó! Éljen Tar Illés!

A Karkusz Józsi ekkor ordított fel másodszor:

– Tar Illés sose volt nagyüzemi ember!

Meghökkent az ellenfél, nem is tudtak hirtelen mit mondani. Megint csak a Karkusz Józsi szólalt meg:

– Szavazzunk!

De Tar Illésék nem adták fel a küzdelmet. Kitartottak eredeti álláspontjuk mellett, és csak öt szavazattal jutott nekik kevesebb, így hát tovább verték a vasat. Titkos szavazással ugyancsak nem jutott előbbre egyik oldal sem. Kezdett ellaposodni a közgyűlés, sokan már az ebédre gondoltak, és sürgették a döntést.

Egy lélegzetvételnyi csöndben valaki elkiáltotta magát:

– Éljen Karkusz József!

Karkusz Józsi majdnem felordított, hogy nem kell, de még idejében észbe kapott. Meglepetéssel hallotta, hogy általános a helyeslés.

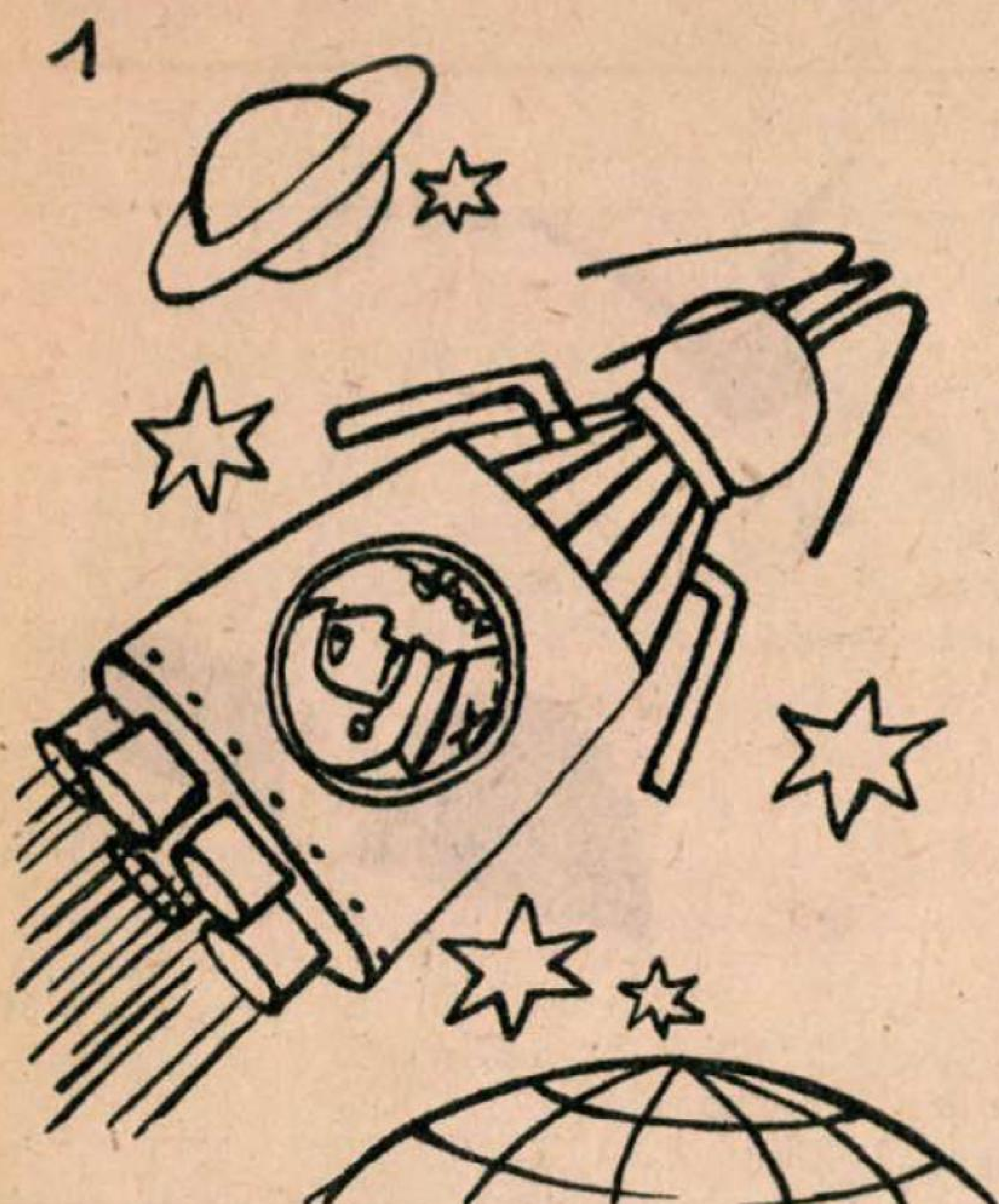
Megválasztották a Karkusz Józsit.

Gemenczi József

Heroikus teljesítmények

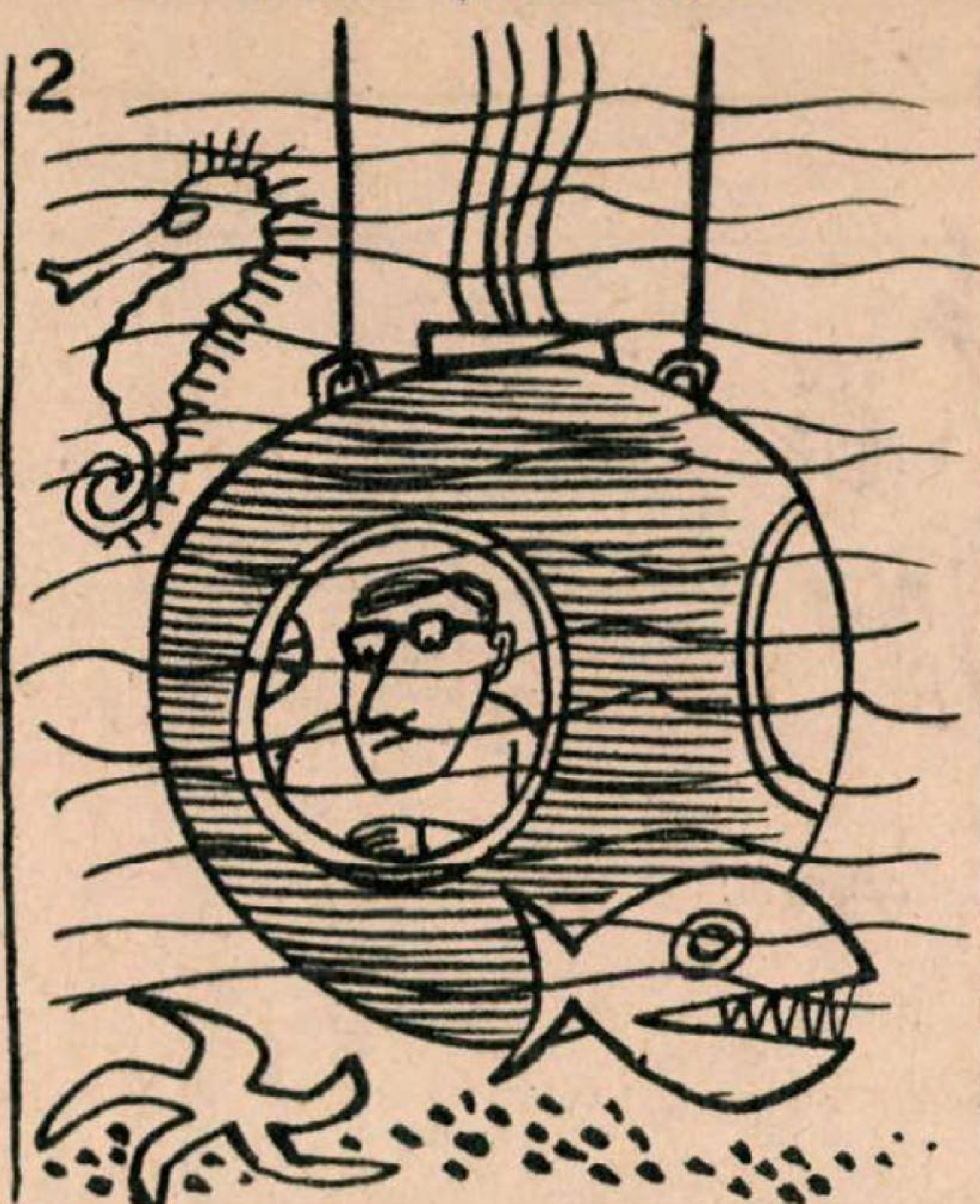
Várnai György rajzai

1

8 nap a világűrben ...

2

30 nap a tenger mélyén ...

3

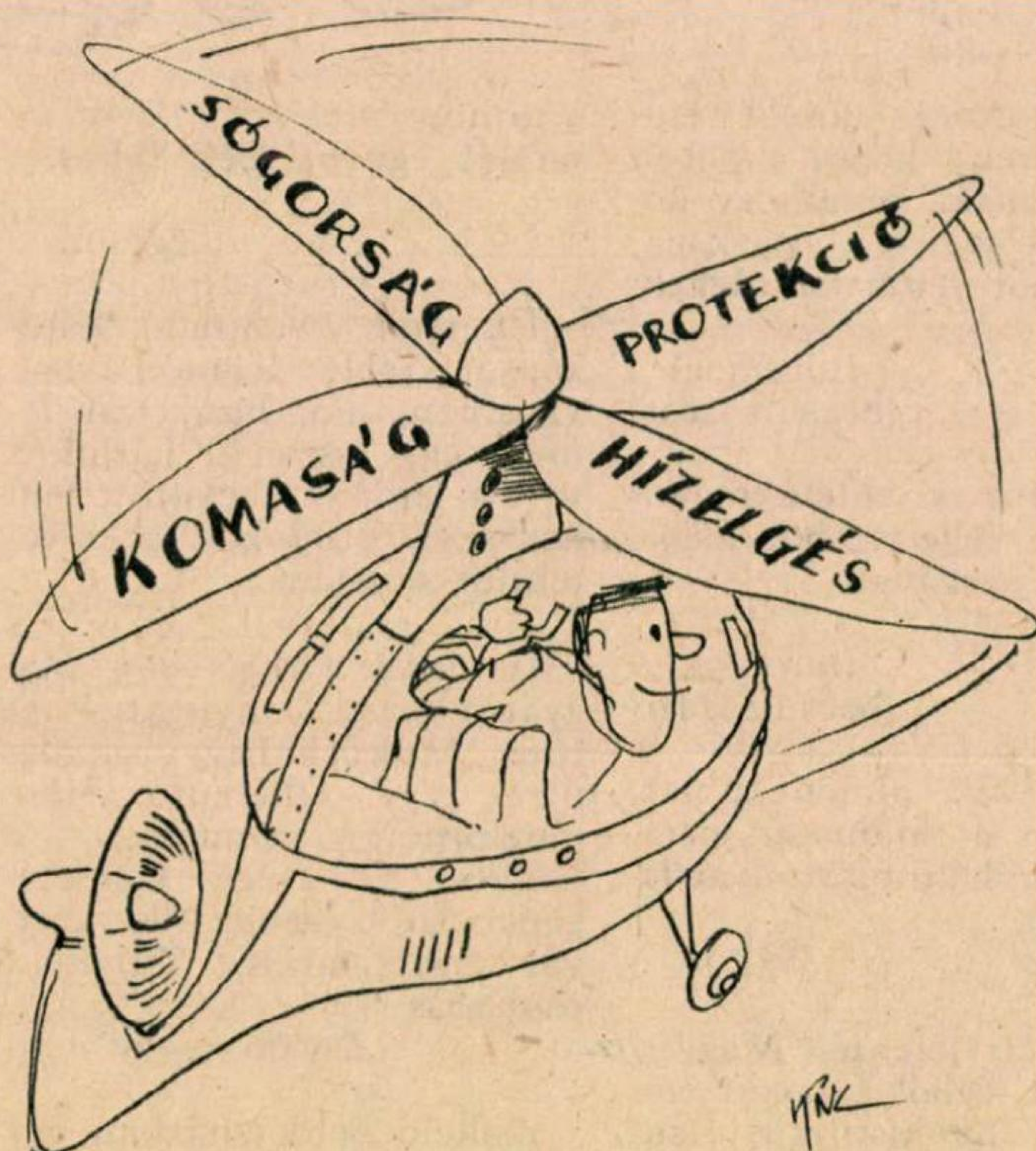
Egy emberöltő a földön

Nem közölhető kéziratot küldtek:

S. Gyula, Bp., II., Pasaréti út. — K. György, Bokod. — Cs. Sándor, Csömör. — Sz. Sándor, Bp., XXI., Szabadság u. — P. József, Bp., XI., Tass vezér u. — P. Imre, Szolnok. — T. Tibor, Kecskemét. — K. László, Bp., XI., Szabolcska u. — H. Margit, Bp., XI., Budafoki út. — E. József, Kopháza. — B. Géza, Bp., XII., Városmajor u. — T. Lajos, Hangony. — F. István, Bp., IX., Viola u. — K. Loránd, Bp., I., Vezér u. — D. Ibolya, Bp., XIV., 936. u. — N. Miklós, Szigetvár. — B. Zsuzsa, Bp., VI., Szinyei M. u. — R. György, Bp., XVIII., Katona u. — B. Ede, Bp., XX., Ér u. — Sz. Ferenc, Dombóvár. — P. József, Bp., XI., Alsóhegy u. — P. É., Bp., V., Szt. István krt.

Felhajtó erő

A tizennégyes háborúban
Vitézlő Balogh Jeromos
Az elejétől a végéig
Részt vett, mint szürke gyalogos.
S midőn megúszta, nekilátott
Elrebegni egy miatyánkot.

A második nagy háborúban
Őszülő Balogh Jeromos
Mit tehetett? Abban is részt vett
Persze, mint szürke gyalogos,
S mert ismét megúszta a táncot
Rebegett – három miatyánkot.

Nos, mindez elmúlt és azóta
Nyugdíjas Balogh Jeromos,
Csupán a békés forgalomban
Vesz részt, mint szürke gyalogos.
Ám este, mikor már megúszta,
Letérdel otthon és egyszuszra,
Mint fuldokló, ki partra mászott,
Elrebeg – kilenc miatyánkot ...

(fülöp)

Fegyelmi tárgyalás

– Magának mi a véleménye erről a társaságról?
– Semmi kollektív érzés nincs bennük! Engem sose vettek be a buliba!

Udvariasság

– Kérem, mosolyogjon, külföldi kocsi volt!

Sláger

– Kicsit szomorkás a hangulatom máma...

Cirkuszban

– No, ennek ellesem a módszereit.
– Szintén kötéltáncos?
– Nem. Főkönyvelő!

A leltár felvételének időpontja: 1965. szeptember 4-e, *szombat*, 18 óra 25 perctől 22 óra 0 percig.

Színhely: a tulajdonomat képező AT 505-ös televíziókészülék képernyője.

I. tétel: Robinson Crusoe kalandjai. Defoe regényéből készült filmsorozat. X. rész.

Robinson szigetére emberevők érkeznek, maguk előtt hajtva hátrakötött kezű foglyaikat. Az egyik fogoly, a későbbi Péntek, elszalad, a többi szerencsétlent a kannibálok buzogánnyal *agyonverik*.

Négy fő
(becsült adat)

Péntek *megöli* egyik üldözőjét, aki Robinsont fojtogatja.

Egy fő

Az áldozati táncot járó vademberek közül többen *felrobbannak*, mivelhogy Robinson előzetesen puskaporos hordót rejtett a tűzhely alá.

Három fő
(becsült adat)

A robbanást túlélőkre Robinson a rekettyésből lődöz, féltucat puskával.

Három fő
(becsült adat)

Emberevők elmenekülnek, Robinson a rátámadó maradék kannibált pisztollyal *lepuffantja*.

Egy fő

II. tétel: Jelentés Magyarországról. Fából faragott emberek. A TV kisfilmje. Hangulatos képek egy határ menti falucska életéből. Bemutatnak többek között egy fejszét és a narrátor három ízben is felhívja figyelmünket: a minap ezzel *verte agyon* az anyját egy helybéli lakos.

Egy fő

III. tétel: TV híradó. Záróképsor: rablót fognak a belvárosban, aki bunkóval *leütött* egy asszonyt. Látjuk a vért a járdán, a bekötött fejű asszonyt, a bunkót, az elvetemült támadót.

Egy fő

IV. tétel: Morál 1963. Magyarul beszélő nyugatnémet film. Meredek hegyi országútról egy teherautó előre megfontolt szándékkal *a mélybe taszít* egy személygépkocsit, a benne ülő férfival egyetemben. Zuhanás, robbanás.

Egy fő + egy autó

Előkelő bordélyházban egy idős urat *megüt a guta*, holttestét lengén öltözött ifjú hölgyek a szomszédos parkba csempészik.

Egy fő

Milliomos úr, bánatában *öngyilkos* lesz, mert saját lányaival találkozik a fent említett műintézetben, ahol ő egyébként – törzsvendég.

Egy fő

Mérleg: Ha harmincöt percet leszámítunk az Esti mese, a Hétről hétre és a Magazin adásaira, akkor három óra, azaz egyszáznyolcvan perc alatt tizenhét gyilkosság, öngyilkosság, gyilkossági kísérlet történt.

Amennyiben az a cél, hogy utolérjük és túlszárnyaljuk a televízió képernyőjén a legfejlettebb tőkés országokat az egy órára eső erőszakos elhalálozások és gyilkossági kísérletek terén, akkor büszkén mondhatjuk: ezen a kellemes szombat estén nagyot léptünk előre.

Kürti András

Alkohol-szonda, avagy az őrület éjszakája

– Előbb ebbe fújjon bele!...

Válogatott kifogás

– Valahol elhagytam a bérletemet...

Tessék, választani!

A finnugor és a magyar nyelvészet kiválósága: Gombocz Zoltán egyetemi tanár, akadémikus — nemcsak a magyar nyelv történetét kutatta, munkássága kiterjedt a nyelvtudomány egyéb területeire is. Egyformán jártas volt a bolgár és a török, valamint az indogermán nyelvekben, a nyelvtörténeten kívül a hangtörténetnek, a származtatásnak, az összehasonlításnak is mestere volt. Minthogy a tudás — nem megnyugvás, s mennél többet tud valaki — annál többet kételkedik: a rengeteg felhalmozott ismeretanyag, a sokoldalú, kivételes képzettség Gombocz Zoltán gondolkodásába is némi szkepszist kevert.

Éppen ilyen szkeptikus hangulatban ült egyetemi dolgozószobájában, amikor rányitotta az ajtót egyik hallgatónője. A diákleány, stúdiumaival kapcsolatban az iránt érdeklődött, hogy egy bizonyos szó melyik nyelvből származik?

Gombocz professzor leültette növendékét, szórakozottan elmélázott, aztán komolyan és rendkívül előzékenyen megkérdezte tőle:

— Melyikből akarja, kedves?

Békés István
(Legújabb Magyar Anekdotakincs)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mi a mesebeli három kívánságuk?

1. A Fradi nyerje meg az Európa Kupát!
2. Vagy, nem bánom, legyen második. Az is gyönyörű teljesítmény.
3. Amennyiben még arra sincs mód a peches sorsolás miatt, legalább jusson be az első négy közé.

D. F.

Nyerjük meg az 1966-os labdarúgó világbajnokságot.

Legyen örök béke.

Teljesüljön mindenkinek három kívánsága.

F. L.

Hiánycikk legyen a hiánycikk.

Szeretnék még egyszer húszéves lenni.

De ha ez nem lehetséges, szeretnék még negyven évig panaszkodni.

F. Gy.

Három kívánsággal nem tudok mit kezdeni. Legalább négy kívánságomat teljesítsék.

G. Sz.

1. Szeressük, becsüljük egymást úgy, mintha mindnyájan hetedhét országon túlra disszidált, itt csak látogatóban levő hazánkfiai volnánk.
2. Legyünk tejjel-mézzel folyó Kánaán, szilárd parti védőművekkel.
3. Legyen saját kapukulcsom.

K. A.

Első kívánságom: A pénztárcámban mindig legyen egy százas.

Második kívánságom: Az OTP összes pénze legyen az enyém.

Harmadik kívánságom: Még egy kis pénzt, ha lehet...

M. Gy.

Mindig irigyeltem a hosszútávúszókat, ezért az első kívánságom: szeretném átúszni a Balatont. A második, hogy győzzek a La Manche csatorna átúszásánál. A harmadik kívánságom: sikerüljön megtanulnom az úszás alapelemeit.

P. L.

1. Találják meg végre Attila sírját, mert nem bírom már, hogy annyit keresik.

2. Lehessen fekete töltőtoll-tintát kapni Magyarország területén.

3. Javuljon meg a memóriám, mert most is elfelejtettem, hogy mit akartam harmadik kívánságnak.

S. P.

Ötös találat a lottón. Ez az egy kívánságom van, de háromszor.

S. A.

A három, amit kívánnék: bort, búzát, békességet. A bort eladnám, hogy legyen pénzem, a búzát is eladnám, hogy ne hízzam, a békességet betenném a bankba, hogy kamatozzék.

T. L.

Hajó az üvegben

— Tessék má megtekinteni a művemet! Éppen azon mesterkedek, hogy a fedélzetmestert behúzzam a palackba!

— A parancsnokkal mi a helyzet?

— Őtet holnapra ütemeztem be... merhogy...

— Akkor megvárom a holnapot, Kiricsi bácsi. Nem tudom, ki hogy van vele — én elvből nem tekintek meg félmunkát. Ért engem.

— Á, hol van ez a késztől! Igaz, hogy a legénység odabe van már. De még sok híja van annak.

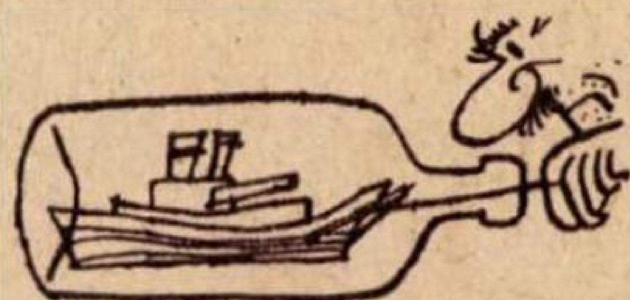
— Akkor meg pláne. Isten ments, hogy félkész állapotban alkossak véleményt a munkájáról.

Kiricsi bácsi gondterhelten tolja hátra vedlett svájci sapkáját:

— Pedig de szerettem volna a tanácsát kérni... Hanem tudja, ez a fránya parancsnok. Hogy azzal mit bajmolódtam, nem is hinné. Két és fél munkanapot!

Csóválom a fejemet:

— Kíváncsian várom, mikor teszi föl művére a koronát, kedves Kiricsi szomszéd. Akkor megnézem. Meg én! A viszontlá...

— Szerettem volna megkérdezni, mi a véleménye a vitorlákról? Oly szűk volt az üveg nyaka, hogy ha az enyim is ilyen lenne, nem tudom, mi menne le rajta... No, meg bírja állni, hogy nem nézi meg?

— Meg én. Maga nem ismer engem szívósság dolgában, Kiricsi bácsi. Nem engedek az elveimből. Készet nézek, vagy semmit.

Meddig nyúz még ez a derék Kiricsi bácsi a pálinkáspalackba húzott csatahajójával? Ideges viszketegséget kapok, ha ilyesmit látok. Nem tudom, honnan ered az allergiám, de tény, hogy rosszul leszek, ha olyan templomi orgonát mutatnak nekem, amelyet egy szorgalmas ikerpár nyolcvanezer munkaóra alatt gombostűből barkácsolt a lichthófban. Vagy ha a Nyevszkij Proszpekt megszólalásig hű másával jön nekem elő valaki, amelyet kétezer felújított fogpiszkálóból piszmogott össze. Vagy ha negyedszázad alatt elfogyasztott tökmagadagja héjából egy koros házaspár elkészíti a pisai ferdetorony makettjét. Még ha az a ferdetorony — hála a tökmagnak — kiköpött olyan is, mint az eredeti.

Okát sem lelem ennek a gyengeségemnek, de gyógyszerét sem. Kiricsi bácsi dolgaitól rendszerint nyolc napon túl kezdek lábadozni. Nem is bírom tovább. Lakást cserélek, családi házat veszek, másik bérleménybe nősülök be, mit tudom én! Semmi se drága, csak Kiricsi üvegjeitől — el! Legalább száz csomónyira!

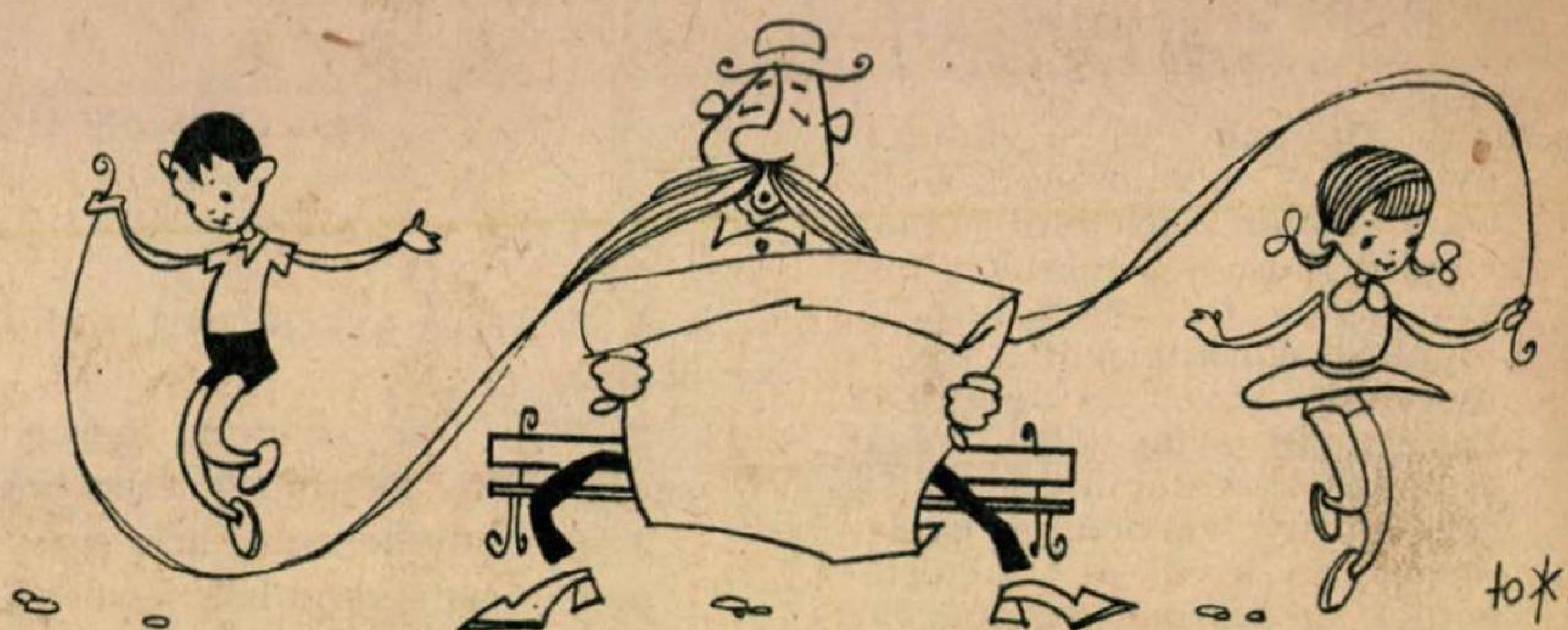
Péreli Gabriella

TETTENÉRÉS

(„Eulenspiegel", Berlin)

NAGYAPÓ

(Jurij Zsolugyev, Munkács)

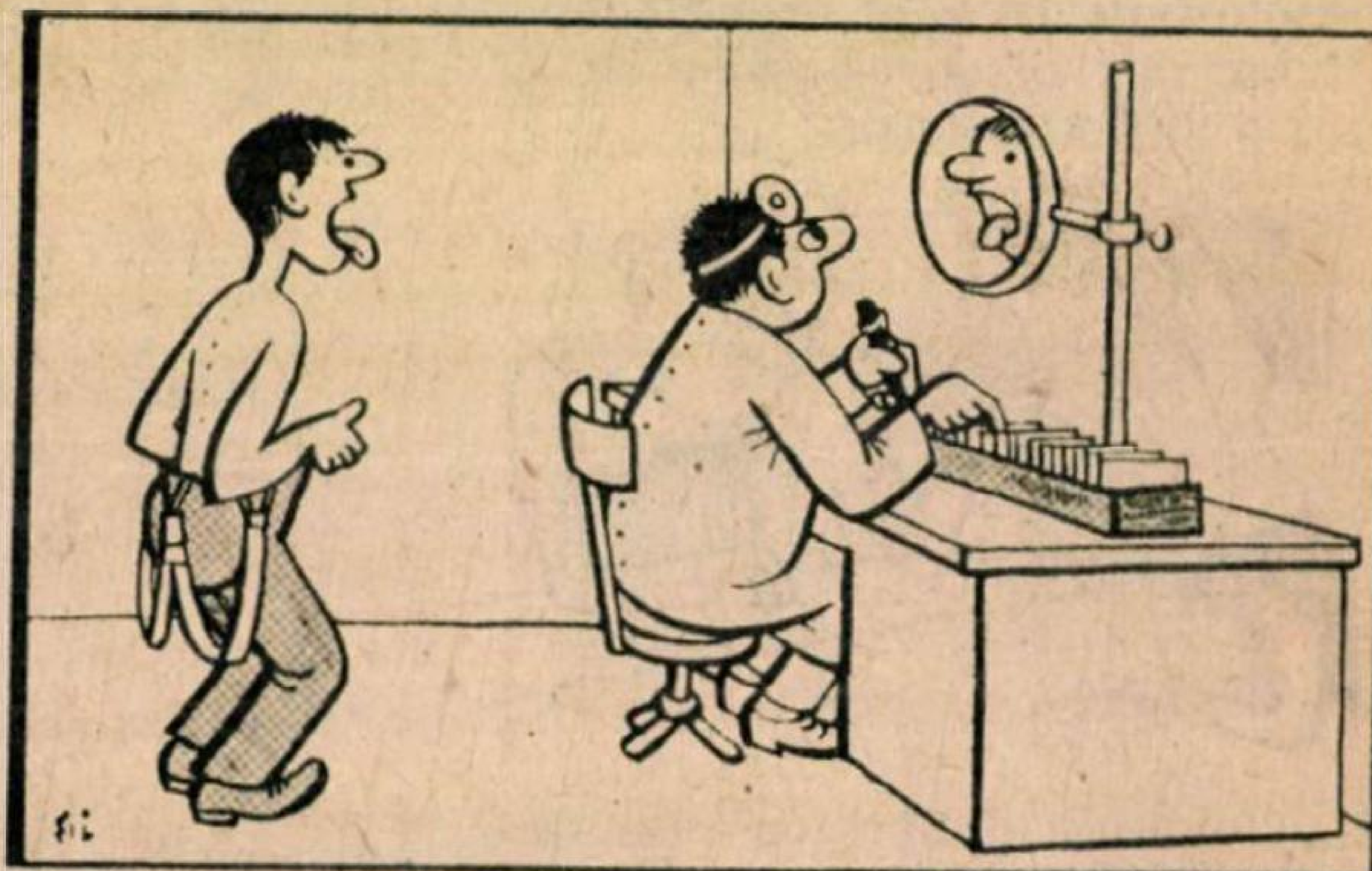
IMPORT HUMOR

– Ébredj, Iván!
– Mi az? Vége az értekezletnek?

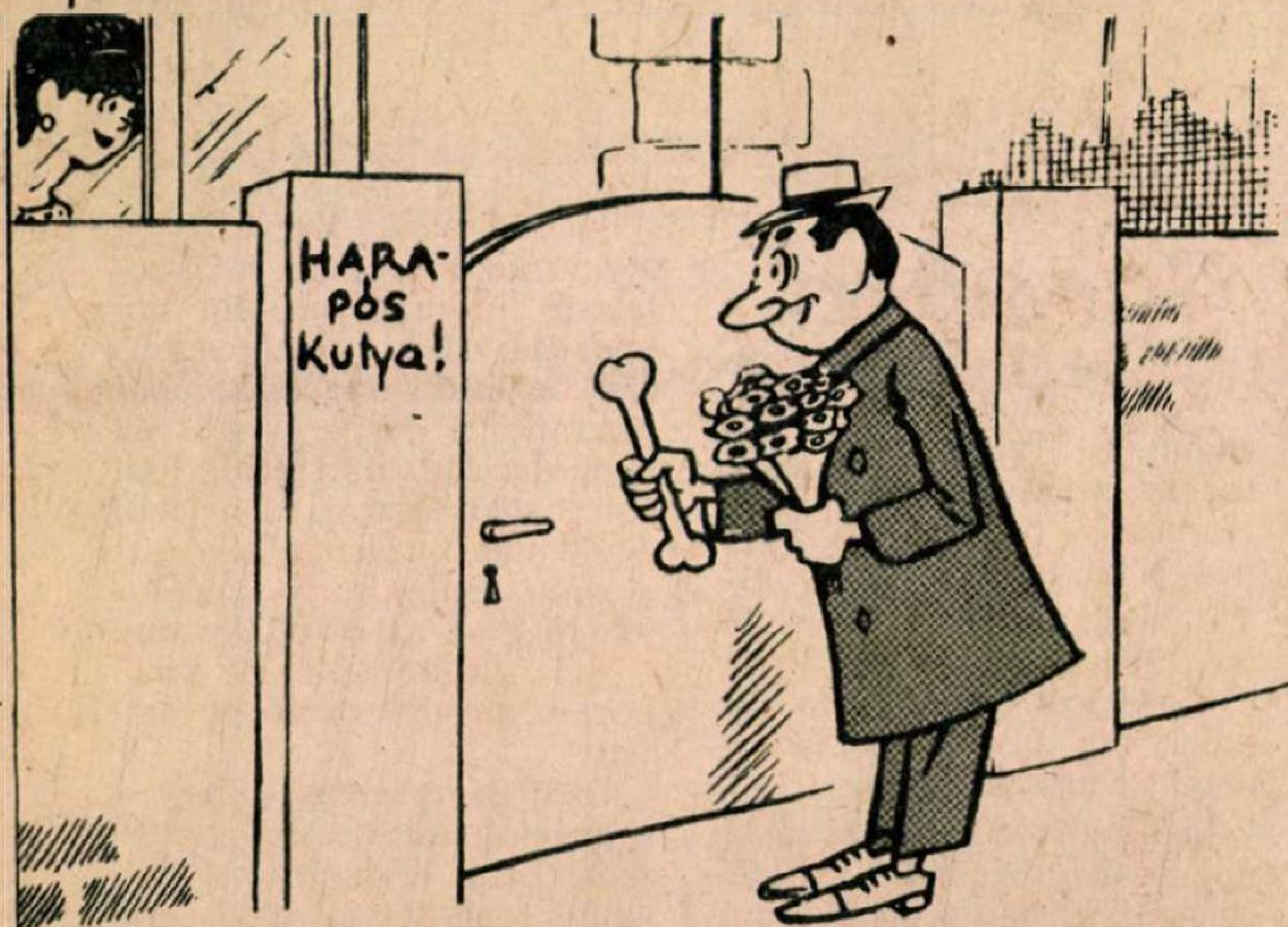
(„Krokodil", Moszkva)

TÚLZSÚFOLT RENDELŐINTÉZET

(„Rohács", Pozsony)

ÓVATOS LÁTOGATÓ

(„Urzica", Bukarest)

A CSODAGYEREK

(„Eulenspiegel", Berlin)

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. •142–220. – 65.5596 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte — 65.8224 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504